

Kčs 11,90 / Sv. 011
Něm. DM 2,00 / Švýc. Fr. 2,00

BASTEI

MOBA

G. FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2 000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175

MOBA BASTE MOBA

G.F. FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

BEZ MILOSTI

Dave Bringham zase věřil, že štěstí stojí při něm. Zápas vyhraje. Johnny Mills – jeho soupeř už se sotva držel na nohou. Vrávorat. Měl skelný pohled a tvář měl poznamenanou četnými údery. Byl to nejtěžší boj, který Dave podstoupil od té doby, co se stal profesionálním boxerem. Johnny Mills totiž nebyl jen tak někdo. Přezdívali mu „Kladivo od Mississippi“ a v posledních dvou letech porazil každého soupeře.

Ale dnes je na řadě on.

Místo zápasu obstoupil burácející, hlučící a pískající dav diváků.

Byl to hrozný, rozvášněný dav, který neznal soucit.

Věťřili senzaci.

Velký Johnny Mills, muž, který zvítězil nad více než stovkou soupeřů, dnes podlehne Davemu Bringhamovi – definitivně, navždy ho porazí. Protože pravidlem těchto soubojů je: bez milosti, dokud není soupeř z dalšího boje vyřazen...

Dave Bringham slyšel, jak Andy Baxter, který mu znovu a znovu utíral ručníkem pot, říkal: „Musíš ho ještě jednou pořádně zasáhnout. Stačí už jenom jednou – spadne a už se nepostaví. Dokázals to, Dave! Jsi opravdu někdo!“

O tom je Dave Bringham sám naprosto přesvědčen.

Dave Bringham teď opravdu myslel jen na tu spoustu peněz, které vyhraje. Protože spolu se svým starým přítelem Andy Baxterem vsadili všechny svoje peníze na Davovo vítězství.

A sázky byly nejméně dvě ku pěti v jeho neprospěch. Vsadil na sebe samotného čtyři tisíce dolarů. A dostane deset tisíc.

Tak je to fajn, pomyslel si. Vždycky jsem byl chudák – od první chvíle, co jsem přišel na svět a poprvé se nadechl.

Zamířil pohledem ke svému protivníkovi na opačném rohu a přerušil tak tok svých myšlenek.

Když si Johnyho Millse prohlížel, pocítil v nejhlubším nitru cosi jako lítost, nebo téměř soucit. Johny Mills byl starší než on. A jeho kariéra boxera mohla po tomto zápase docela dobře skončit. Jestlipak se jednoho dne objeví někdo jiný, kdo mě zřídí tak, že mi jizvy z toho souboje zůstanou po celý život?

Tuto otázku si položil sám pro sebe. A sklonil hlavu a prohlížel si své tvrdé pěsti.

Byly holé. Protože se psal rok 1867 a boxerské rukavice ještě nebyly známy. Bojovalo se ještě holýma rukama, a proto byly tváře zápasníků téměř při každém souboji hrozně poznamenané.

Dave Bringham zapudil ve svém nitru náznak soucitu a lítosti. Rozvzpomněl se opět na pravidlo, které mezi zápasníky platilo: Bez milosti, dokud není protivník neschopen dalšího boje! To bylo pravidlo. A pro Johna Millse platilo zrovna tak. Ani on by neměl s Davem Bringhamem slitování.

A ještě něco Dava Bringhama napadlo.

Už od svých jedenácti se musel starat o sebe sám. A tohle pravidlo tedy pro něj platilo ještě dříve, než se stal zápasníkem, než si vůbec pomyslel, že se jím stane.

Přestávka skončila. Zazněl gong. Dave Bringham se zlehka zvedl a pružně vyšel ze svého rohu a začal pomalu kroužit kolem svého protivníka.

Johnny Mills dýchal těžce a namáhavě a přestože měl právě za sebou přestávku k nabrání sil, působil dojmem podnapilého člověka, který se nedokáže orientovat.

V Davu Bringhamovi se náhle probudil pocit zahanbení. Cítil, že musí srazit k zemi bezbranného muže. Styděl se za to.

Ale musí to udělat.

Protože je profesionální zápasník. Bojuje za peníze. A ten dav lidí, který už zase burácí a křičí, aby konečně protivníka vyřídil, zaplatil za to, aby viděl v ringu pořádný souboj.

Ten dav je nemilosrdný.

Kdyby teď Dave Bringham neudeřil, mysleli by si, že je chce všechny podvést a chce připravit sázející o jejich výhry. A vrhli by se do ringu, aby jej – Dava Bringhama roztrhali na kusy.

A tak si pospíšil a zasáhl Johnnyho Millse ještě jednou – naposledy.

Když pak docházel do svého rohu, měl pocit, že je sprostý, nelidský. Trpce si pomyslel: Proč se ten blázen nevzdal? Proč šel k zápasu ještě jednou? Musel přece vědět, že už nemůže zvítězit. Musel jsem ho bít tak dlouho, dokud nebyl schopen boje. Jsme přece oba profesionálové a když bojujeme, jde přece nejen o naše peníze. Ne, to jsou ve hře obrovské peníze. V téhle branži to tak chodí – bez milosti. Musel jsem mu dát tuhle poslední ránu.

Dave Bringham po tomto zápase ihned odešel do hotelu – do jejich společného pokoje a Andy Baxter ho nechal v klidu.

Nechal přinést do pokoje večeři.

Ale Dave se jídla ani nedotkl.

Andy Baxter si jej vážně přeměřil. Byl kdysi sám známým boxerským profesionálem a bylo to na něm vidět. Byl ošklivý jako opice, měl křivé nohy a byl svalnatý. A jeho obličej byl samá jizva, vráska a piha.

Ale jeho oči působící ospalým dojmem byly dobré.

„Dave,“ řekl klidně, „to je tvrdý džob. A tentokrát jsi vyřídil nemocného člověka, a to je ti asi proti mysli, hochu. Jenomže s tím se musíš smířit. Jsi profesionální boxer – děláš to za peníze. A zapřisahal ses, že se ti jednoho dne povede dobře. Celý život jsi hladověl a teprve od té doby, co ses stal boxerem, máš co jíst. No tak, teď jsi schopný nějakou dobu dobře vydělávat. Ale nesmíš změknout, hochu! Teď musíš...“

„To vím, Andy,“ zamumlal Dave a zvedl se. Přistoupil k otevřenému oknu a zadíval se na přístavní ulici v Saint Louis. Město bylo zvlášť zde, v okolí přístavu, živé a rušné a nebylo divu. Odtud proudili všichni na Západ.

A Západ byl osidlován stále víc. Saint Louis bylo jedním z výchozích bodů k velkému dobrodružství.

Dave Bringham myslel na všechny ty věci, zatímco se díval z okna.

Otočil hlavu a zeptal se přes rameno: „Andy, kde vlastně bydlí Johnny Mills?“

Andymu, který ještě seděl u večeře, zaskočilo a chvíli kašlal.

„Snad ho nechceš navštívit?“

„Proč ne?“ zeptal se Dave. „V posledním kole jsem měl

dojem, že je nemocný. Musím na něj pořád myslet. Možná, kdybych ho navštívil, byl bych pak mnohem klidnější.“

„Soucit?“ zeptal se Andy Baxter posměšně. Prudce zavrtěl hlavou. „V téhle branži neexistuje soucit. Jde vždycky jenom o to, porazit protivníka. Jinak tě dostane on a ty budeš zase dole. Dave, přestaň myslet na soupeře, kteréš porazil. Když s tím začneš, přijdeš brzy o nervy a ztratíš tvrdost.“

„Já vím,“ zamručel Dave. „Ale přesto bych chtěl zajít za Johnym Millsem.“

Andy Baxter seděl tiše. Pak pomalu přikývl.

„Běž do hotelu River Queen,“ řekl. „Je to půl míle odtud proti proudu řeky, stojí naproti kotvišti Star Company. Tam ho najdeš.“

O něco později stál Dave Bringham před hotelem River Queen. Dostal se až sem nepozorovaně – měl na sobě kovbojské šaty, protože předtím, než z něj Andy Baxter udělal boxera, byl Dave kovbojem.

„Volné pokoje nemáme,“ řekl vrátný.

„Chtěl bych navštívit Johnyho Millse,“ řekl Dave klidně a posunul si širák z čela.

Měl tmavé vlasy a kouřově šedé oči. Ústa měl sice velká, ale pevná a mužná. Nebyl krásný, ale působil sympaticky.

Vrátný, který nastoupil službu až teď – večer – a odpoledne byl na zápase, ho konečně poznal.

Pokývl hlavou a řekl suše: „Aha, to jste vy? Chcete navštívit Johnyho Millse? Není to s ním dobré. Johny Mills skončil. Jeho manažer před půl hodinou odcestoval. Ale kdoví, jestli bude mít radost z toho, že vás uvidí, Dave Bringhame...“

„Musím s ním mluvit,“ řekl Dave. „Ve kterém pokoji ho najdu?“

„Pokoj pět.“

„Díky!“ Dave Bringham vyšel pomalu nahoru. Věděl, že

s profesionálním boxerem je konec, když ho opustí jeho manažer.

Zastavil se přede dveřmi a zaklepal. Dveře se otevřely a před ním stála žena. Pomyslel si, že si zmýlil číslo pokoje, a tak vykoktal: „Promiňte, madam – chtěl jsem za panem Johnym Millsem, ale...“

„Ten bydlí tady,“ řekla žena a zpříma se na něj podívala.

„Teď vás poznávám,“ řekla užasle. „Vy jste Dave Bringham – boxující kovboj, jak vám přezdívací, že? – Copak chcete?“

Když kladla poslední otázku, ozvala se v jejím hlase hořkost.

Dave pochopil, že tato žena nějak patří k Johnymu Millsovi. „Chtěl bych s Johnym Millsem mluvit,“ řekl. „Je pro mě velice důležité, abych s ním mluvil.“

Rozpoznal v jejích očích na chvíli překvapený výraz.

Pak odvětila dost příkře: „Není možné s ním mluvit. Lituji. Jděte pryč, pane Bringhame.“

„Nerozhodujte za něj,“ namítl Dave. „Řekněte mu, že tady stojím před jeho dveřmi a že bych si s ním chtěl promluvit. Ať rozhodne on!“

„Puť ho dovnitř, Jayne,“ řekl chraptivě a malátně znějící hlas.

Ustoupila beze slova stranou, nechala Dava vejít a zavřela za ním dveře.

Johny Mills seděl u stolu. Měl před sebou hrnec a jakousi světlou tekutinu, ve které stále namáčel ručník a přikládal si ho na rozbolavělý obličej. Dave věděl, že to je roztok, který má chladivý a hojivý účinek.

„Copak chcete, Dave?“ zeptal se Johny Mills, pokynul stranou a řekl: „Posaďte se, Dave!“

Ale tam, kam ukázal, nestála žádná židle.

Copak se zmýlil, nebo vážně vůbec nevidí? Tuhle otázku si kladl Dave.

Přisunul si židli, která stála u postele a posadil se ke stolu, u kterého seděl Johny Mills.

„No?“ zeptal se Johny Mills. „Proč jste se mnou bojoval i po patnáctém kole?“ zeptal se Dave vážně. „Proč jste to nevzdal a nutil jste mě k tomu, abych vás dostal úplně?“

„Vždycky jsem věřil na štěstí osudu,“ zamumlal Johny Mills. „Naučil jsem se, že boxer se nemá vzdávat, dokud neleží na zemi. Nemohl jsem vás bohužel zasáhnout naplno. To bylo vaše štěstí, Dave.“

Dave na něj zíral a jeho pocit přerostl v jistotu. „Vy jste mě neviděl, Johny,“ řekl. „Co máte s očima?“ Když se ptal, ztěžka polkl.

„No,“ zamumlal Johny Mills, „oči mi napuchly.“

„Lže,“ řekla Jayne ode dveří a znělo to velmi klidně a věcně. A hned pokračovala: „Řekni mu pravdu, Johny. Když si myslíš, že s tebou zápasil férově, a tys proti němu nepoužíval žádné nedovolené triky, tak mu teď nelži. Řekni mu o člověku, který nikdy neznal lítost, když vstoupil do ringu a který teď sám nechtěl slitování.“ Přistoupila blíž ke stolu. „Jeho zrak se zhoršoval týden za týdnem,“ řekla. „Byli jsme už u několika dobrých lékařů. Rány do hlavy poškodily oční nervy. Doktorů se obávají krevního výronu. Už když nastupoval k zápasu s vámi, viděl špatně. A po vašich ranách, pane Bringhame, to bylo kolo od kola horší. Ale vsadil ještě jednou celé své jmění na svoje vítězství. Musel se ještě jednou pokusit zvítězit. Proto bojoval dále a věřil v jakousi šťastnou trefu. Bringhame, na své vítězství být hrdý nemůžete. Protože ke konci už jste bojoval se slepcem. Ale nemohl jste mít slitování, protože v ringu mezi boxery to nejde. Jednoho dne to dostane každý z vás – z bláznů, kteří chtějí pěťmi vydělat velké peníze a nedokážou včas přestat. To si zapamatujte, pane Bringhame!“

Dnes jste neznal slitování. Možná že už zítra nebude mít

někdo slitování s vámi. Teď víte všechno, pane. Takže, prosím vás, jděte.“

Dave Bringham se pomalu zvedl.

„Je to všechno pravda, Johnny?“

„Přesně tak,“ řekl.

„A co budete dělat teď, Johnny?“

„Po tom je vám houby, hochu!“ zněla odpověď.

„Máme takový malý ranč,“ řekla žena. „Johnny si mě teď konečně vezme a odejdeme na ten ranč spolu, a najdeme tak konečně klid a štěstí.“

Říkala to skoro pyšně.

V tom se ozval Johnny Mills. „Mám ještě štěstí,“ řekl Davemu. „Pořád ještě mám ženu, která mě miluje. Nu, Dave, pouč se z toho všeho. Já sám ti nevyčítám, žeš mi dal poslední ránu.“

* * *

Štěstí Dava Bringhama v následujících měsících neopouštělo. Absolvoval několik velkých zápasů – zvláště jeden obrovský s Hickory-Benem.

Ten zápas s Hickory-Benem ho téměř vyřídil, protože trval třicet devět kol.^{*)}

Ale podobal se gladiátorovi, který sice těžce poznamenaný – přesto ale i tentokrát vítězně opouštěl arénu, ale byl si docela jist, že možná už příště ho může protivník nadobro vyřídít.

Jednoho dne po tomto zápase začal Andy Baxter cosi počítat ve svém poznámkovém bloku. A po chvíli řekl.

„No Dave, myslím, že bychom mohli skončit. Život,

^{*)} Pozn. aut.: Zdá se nám to dnes téměř neuvěřitelné. Protože v dnešní době nejsou ani největší zápasy mistrovství světa delší než patnáct kol. Tehdy tomu bylo jinak. V roce 1882 potřeboval John L. Sullivan – vůbec první mistr světa 75 (sedmdesát pět) kol, aby zvítězil nad Kilrainem knokautem.

který vedeme, je sice dost nákladný, a města, ve kterých jsme absolvovali zápasy, nám sice dost odebrala na daních, ale máme teď celkově víc než patnáct tisíc dolarů. To je spousta peněz. Dobrý honák krav by musel pracovat třicet let, aby vydělal patnáct tisíc dolarů. Ale ušetřit by je nedokázal. Během té doby by je totiž utratil. – Dave – můžeme přestat.“ Dave Bringham ležel na posteli. Horní polovinu těla má až na náplasti a obvazy holou. Na napuchlé tváři má několik podlitin a zaschlých odřenin.

Po delší odmlce, když už Andy nečekal odpověď, začal Dave hovořit sám k sobě: „Patnáct tisíc dolarů, když zůstanem spolu, Andy. Ale když se jednoho dne rozejdeme, je to jenom sedm a půl. To je jistě dost peněz. Za to si člověk může koupit malý ranč. – Fajn! – Ale já nechci ranč. Já ještě nechci přestat. Půjdu z ringu, až bude můj podíl padesát tisíc dolarů. Až potom s tím vším praštím. Rozuměl, Andy?“ Ten ustaraně přikývl.

„Jistě,“ řekl. „Hickory-Ben byl pěkně tvrdý oříšek. Musíme být při výběru dalších soupeřů opatrnější. Myslím, že bychom se měli přesunout kousek východněji a uspořádat tam pár lehčích zápasů, abys sice docela nezlenivěl, ale nemusel taky vydávat všechny síly. – No dobrá – budeme pokračovat, ale bez rizika.“

* * *

Opět uplynulo pár měsíců. Dave Bringham zápasil v Chicagu a pak na východním pobřeží v Bostonu, New Yorku, Philadelphii, Baltimoru a Charlestonu. Ale nevydělal příliš mnoho peněz, jelikož jeho soupeři rozhodně nebyli prvotřídní.

Davemu bylo jasné, že si bude zase muset troufnout na prvotřídní boxery.

17. května 1868 zápasí v Bostnu s Paulem McNamarou.

Sázky byly jedna ku jedné a celková suma na každého z boxerů byla dva tisíce dolarů.

Ale manažer Paula McNamary přišel večer před soubojem k Davemu a Andymu a navrhl, aby uzavřeli dohodu, podle které by vítězi připadl i vklad poraženého.

„Ne,“ odvětil Andy Baxter okamžitě.

Dave Bringham ale počítal. A vyšel mu takovýto výsledek: vsadil spolu s Andym na své vítězství dvacet tisíc dolarů. S vkladem soupeře to bude čtyřiačtyřicet tisíc dolarů. Dave Bringham se nechtěl vzdát ani jediného dolaru. Protože se cítil ve výborné formě a chtěl opět – jako tenkrát s Hickory-Benem vsadit vše na jednu kartu.

A tak ne Andyho Baxtera mávnutím ruky zamítl a manažerovi svého soupeře přikývnul. „V pořádku. Vítěz dostane i vklad poraženého. Sepíšeme smlouvu.“

Když pak zůstali sami, neřekl Andy nic.

Dave se díval na svého staršího přítele.

„Nechci bojovat věčně,“ řekl. „Chci ještě vybojovat pár velkých zápasů a podstoupit jakékoliv riziko, dokud nevydělám pro každého z nás padesát tisíc dolarů. McNamaru porazím, spolehni se, Andy.“

* * *

Příštího dne nastoupil Dave Bringham v bostonském přístavu k velkému zápasu. V okolí mola, na kterém se měl souboj odehrát, zakotvily lodě, vory i plavidla s nákladními jeřáby. A na všech těchto plovoucích plochách byla místa pro padesát tisíc diváků. Jejich povyk byl hlučnou kulisou zápasu. Dave Bringham předváděl vskutku skvělý boj – až do sedmnáctého kola. Pak si zlomil kost v předloktí.

A jeho pravá ruka byla od té chvíle nepoužitelná.

Bojoval pak ještě dalších pět kol proti svému kvalitnímu soupeři jen levačkou.

Ale pak zůstal ležet na zemi poražen.

A zase je tak chudý jako tenkrát, když mu Andy Baxter navrhl, aby se stal profesionálním boxerem.

Tentokrát byl zřízený ještě hůř než po souboji s Hickory-Benem.

Protože se mu vedlo podobně jako tenkrát Johnymu Millsovi.

Nechtěl přestat. Doufal v přízeň štěstí. Protože vsadil na svá vítězství všechny své peníze.

A tak byl nemilosrdně poražen.

* * *

Davemu Bringhamovi nastaly krušné dni, ale nemělo smysl si něco vyčítat.

A Andy Baxter se o něj staral jako otec a matka dohromady. Ukázalo se, že Andy měl ve váčku na krku ještě něco peněz jako železnou zásobu, takže mohli zaplatit lékaře a pobyt v hotelu.

„Proč to všechno pro mě děláš, Andy?“ zeptal se Dave stísněně. „Strašně jsem tě zklamal. Byl jsem jako hráč, který všechno vsadí na jednu kartu. Andy, jako boxer jsem vyřízený. Už nikdy nedokážu vyhrát žádný velký zápas a vydělat peníze.“

„Možná,“ zamumlal Andy. „Asi to byl osud. Když se při závodech spřežení zlomí kolo vozu, prostě dál nemůžeš. A tak to bylo i s tvojí pravačkou. Mohla zůstat v pořádku nebo se mohla zlomit -no a zlomila se. To snad nebyla náhoda. Asi bys měl být rozvážnější, Dave. Jenom nevěš hlavu, Dave! Tvoje pěsti si na rok odpočinou. A pak ještě jednou začneme. Jakmile to bude možné, odejdeme na Západ a budeme tam pracovat jako dřevorubci. Tak si tělo udrží sílu a výdrž.“

„Chtěl jsem mít čtyřicet tisíc dolarů,“ zamumlal Dave

chraptivě jakoby v samomluvě. „A protože jsem si zlomil ruku...”

Rezignovaně zmlknul.

Po chvíli Dave zasípal: „To je proto, že jsem byl na Johnnyho Millse tehdy tak krutý. Jednou se člověku všechno vrátí.“

* * *

O čtyři týdny později odjeli do Bostonu a vydali se na Západ. Za poslední dolary si koupili místa na palubě parníku a jeli proti proudu Mississippi do oblasti těžby dřeva. Cesta ze Saint Louis trvala mnoho dní. Místa na lodi byla obsazena lidmi, kteří chtěli skoncovat se svou minulostí a odejít na Západ – jako lovci buvolů, osadníci, zlatokopové, na stavbu železnic nebo jako dřevorubci. Bylo mezi nimi i hodně žen a dětí.

Dave Bringham byl od onoho posledního zápasu mlčenlivý a uzavřený. Už svým zevnějškem byl samozřejmě nápadný – v obličeji ještě dost čerstvé jizvy, urostlá postava a způsob, jakým se pohyboval. Bylo vidět, že je profesionálním boxerem a protože mužská část cestujících nevěděla, co má s rukou, všude mu uvolňovali místo a šli mu z cesty.

Většinou se zdržoval na široké palubě parníku, oči upřené vpřed, jako by chtěl dohlédnout daleko do budoucnosti.

Když Dave třetího dne stál s Andym na přídi hlavní paluby a jedli tam, zaslechli po pravici plesknutí a hned nato vrískavý křik dítěte.

Vzpomněl si, že si tady před chvílí ještě hrálo několik dětí. A teď, když se podíval do vody, uviděl, jak jedno dítě unáší proud. Bylo to malé děvčátko a jeho sukýnka dopadla naštěstí na hladinu tak, že pod ní zůstalo dost

vzduchu, který látku nafoukl, takže dítě na ní spočívalo jako na balónu.

Dave Bringham nepřemýšlel dlouho. Vrhnu se přes příď a zmizel v žlutohnědých vlnách řeky. Když se opět vynořil, bylo už dítě v dosahu vln zvířených otáčením mohutného hnacího kola lodě.

Plaval, jak nejrychleji dovedl. Silný proud řeky mu při tom pomáhal a zaslechl, jak v dálce zazněla píšťala parníku. Hluk, který působili lidé, nevnímal.

Když se dostal do zpěněné vody za hnacím kolem, točilo se kolo už pomaleji a brzy se zastavilo docela.

Ale to vše bylo málo platné. Rozhlížel se po dítěti. Ale už ho neviděl. Bylo jasné, že vlny už stáhly děvčátko do hlubin.

Dave se převrátil na znak a díval se zpět na loď. A v tom zahlédl, jak dobrák Andy Baxter přebíhá podél zábradlí nad hnacím kolem, zírá do řeky a pak dává vzrušeně jakási znamení.

Dave pochopil, že má plavat doleva a udělal to – pořád naznak – a neustále Andyho sledoval. Když pak Andy ukázal do hloubky, převrátil se Dave na prsa.

Nemohlo to znamenat nic jiného, než že se má Dave potopit. Udělal to bez zaváhání a šmátral pod vodou oběma rukama. Ačkoliv řeka je žlutá a špinavá, rozpoznal před sebou tmavý předmět.

Sáhl po něm a ihned pochopil, že je to dítě. Pevně je uchopil a vynořil se.

Když se podíval na loď, zjistil, že se kolo pohybuje pozpátku. Šlapal vodu a držel dítě v jedné ruce. Byla to čtyř či pětiletá holčička a byla v bezvědomí. Náhle pocítil strach, že by mohla umřít a začal plavat směrem k lodi. Ale ta se mezitím sama stále víc přibližovala. Hodili mu lana. Lidé jásali, když ho s dítětem vytáhli na palubu.

Dal dítě komusi do náručí arazil si cestu davem.

Později, když se převlékl, zašel zase na příď lodě a hleděl do dálky. Tato příď poháněná mohutnou silou a deroucí se vodami neúprosně vpřed rozdělující přitom řeku na dvě půle, se zdála Davemu Bringhamovi příkladem toho, jak by si měl člověk počínat v životě. Přišel k němu Andy Baxter. Po chvíli řekl: „Možná, že sis zlomil ruku proto, aby ses ocitl na této lodi a zachránil život dítěti. Dave, je to někdy všechno zvláštní, ne?“

„Kdybych neskočil já, udělal by to někdo jiný,“ zamumlal Dave.

„Možná – možná taky ne,“ opáčil Andy. „Ale nemyslím si, že by kterýkoliv jiný muž takhle rychle skočil a zachránil to dítě v pravou chvíli. Šlo o vteřiny. Můžeš se na to dívat jak chceš, Dave. Já si ale myslím, že to bylo tvoje poslání, abys to dítě zachránil.“ Dave na něj podivně zíral. „Proč mi to říkáš?“ zeptal se Dave dost ostře. „Chceš mě uchlácholit kvůli těm čtyřiačtyřiceti tisícům dolarů?“

„A kdybys měl možnost zvolit si mezi penězi a záchranou děcka?“ zeptal se Andy Baxter klidně.

„To je velice hloupá otázka,“ řekl Dave a obrátil se k němu zády.

Slyšel, jak Andy odchází. Ale pak se jeho paže ze strany dotkla čísi ruka. Otočil hlavu a když slyšel, jak mu jakýsi hlas říká: „Děkuji vám z celého srdce, že jste zachránil mou malou sestru před utonutím,“ překvapeně zíral do těch nejmodřejších očí, které kdy viděl.

Byly to dívčí oči a k těmto vděčným očím patřila i usmívající se plná červená ústa, mezi jejichž rty zářily zdravé zuby.

Ta dívka byla nádherná, víc než krásná a přesně taková, jak by si každý muž přál. Je asi středně vysoká, má světlé vlasy. „To nestojí za řeč,“ řekl a pořád ještě žasnul nad tím,

že taková dívka vůbec může existovat.

Melodicky se zasmála.

„Jenom neříkejte, že jste se stejně chtěl vykoupat a proto vám nebylo zatěžko zachránit malou holčičku.“

Zíral na ni a teď i ona zvažněla. Pochopila totiž, že je pro něj čímsi zvláštním.

„Jmenuji se Kristýna Thorwaldová,“ řekla poněkud rozpačitě.

„A moje mladší sestra se jmenuje Anna. Jsme dost velká rodina – celý houf. A zítra opouštíme loď a chystáme se jít na Západ, dokud pro sebe nenajdeme dost země. Někde mezi Mississippi a Missouri by přece mělo být dost půdy, že?“

„Určitě,“ řekl. „Indiány ženou stále více na Západ. Uvolnila se spousta půdy. Po zlatokopech a lovcích buvolů a vojácích teď přicházejí osadníci a farmáři. A z Jihu určitě přitáhnou chovatelé dobytka a pastevci. Jednoho dne se i na Západě a Severozápadě bude bojovat o poslední volné pastviny.“

Nic na to neodpověděla, pečlivě si jej prohlížela a pak položila otázku: „Vy jste boxer?“

Přikývl. „Poražený profesionální boxer,“ řekl. „Jmenuji se Dave Bringham. A když mám...“

Rychle zmlknul, jako by se přistihl při tom, že chtěl vyslovit tajnou myšlenku. „Proč nepokračujete?“ zeptala se. Zavrtěl hlavou. „Hodně štěstí na Západě,“ zamumlal. „Možná se tam ještě někdy uvidíme – jednou.“

„A pak?“ zeptala se. Její pohled byl teď pevný. Trochu se pousmála.

„A pak?“ zeptal se zamyšleně. Zatímco opakoval tuto otázku, bylo mu jasné, že taková dívka také patří k mnoha věcem, které si od života přál.

V nádherném kočáře a v drahých šatech by vypadala kouzelně, pomyslel si. Kdybych byl bohatý a mocný...

Přerušil své pošetilé myšlenky, protože čekala na zodpovězení své otázky.

„Možná pak ještě budete volná,“ zamumlal a zvedl ruku, aby ji pohladil po vlasech.

Ale vtom mu na rameno dopadla těžká ruka.

Patřila muži, obrovskému chlapovi, který byl oblečen do rozedraného obleku z kůže – jako skaut nebo člověk s prerie.

„Boxere,“ řekl ten muž nebezpečně klidně. „Boxere, já jsem Zane Keeman a slečna Kristýna Thorwaldová je moje nevěsta. Poděkovala vám za záchranu svojí sestry a to stačí. Když se budete mojí nevěstě takovým způsobem – a vůbec jakkoliv – dvořit, tak vás prostě přehodím přes palubu. Nebojím se ani profesionálních boxerů. Protože já bych je všechny porazil -všechny!!“

Byl to veliký chlapík indiánské postavy a vážil jistě přes metrák. Působil nebezpečně. Dave si pomyslel, že tenhle člověk nemusí mít strach ze žádného z profesionálních boxerů.

„Vůbec jsem se k vaší nevěstě nechtěl přiblížit, pane Keemane,“ řekl Dave mírně. „Odpusťte mi, prosím.“

„Dobrá,“ zamumlal Zane Keeman. „Chápu, že muže takový pohled okouzlí do té míry, že zapomene, co dělá. Ale dávám na ni pozor. Je to moje nevěsta.“

Zatímco tato slova důrazně pronášel, uchopila ho Kristýna Thorwaldová za paži a odcházel pryč.

Dave se za nimi díval a pocítil hlubokou lítost při pomyslení, že se tato dívka stane jednoho dne ženou takového chlapa. Protože podobné typy už znal. Věděl, že chtějí všechno vlastnit a ovládat, ať přijdou kamkoliv a ať to stojí cokoliv. Chlapi tohoto ražení jednají rázně a neznají slitování.

Ale já nejsem jiný, pomyslel si Dave.

Příštího dne – kolem poledne zakotvila loď u malého

města v blízkosti skladiště dřeva.

Dave Bringham brzy na to viděl celý houf Thorwaldových i s Keemanovými vystupovat na břeh. Andy Baxter, který vždy dokázal proniknout do věcí i lidí, stál vedle Dava na přídi a řekl stroze: „To je pěkně prohnaná pakáž z Kentucky – tihle Thorwaldovi a Keemanovi. Jak jsem slyšel, měli vždycky – zvlášť chlapi od Thorwaldů v Kentucky často opletačky se zákonem. Ale ani Keemanovi, se kterými je ta rodina spřátelená, nejsou o moc jiní. Dave, to je skoro desítka divokých chlápků, kteří teď táhnou na Západ. Zavedou si vlastní zákony a svých sousedů se buď zbaví, nebo je vezmou pěkně hezky zkrátka. Ta sebranka získá pěkný kus země a bude na něm žít podle svých vlastních zákonů.“

Dave Bringham zlehka přikývl. Pozorně si prohlížel muže v davu a měl k tomu dost času, protože všichni byli teď zabráni do vynášení zavazadel z lodi na břeh.

Muži obou rodin byli všichni ve výborné kondici, silní, mohutní a houževnatí. Keemanovi byli většinou tmavovlasí a Thorwaldovi blond. Podle toho je bylo možné dobře odlišit. Jen Zane Keeman, který působil dojmem Indiána, byl výjimkou. Byl to náčelník – to bylo hned jasné.

Dave Bringham uviděl i malou Annetu, které zachránil život. A viděl i světlavou dívku – Kristýnu Thorwaldovou, která je prý zasnoubená s Zanem Keemanem.

Dave by byl rád věděl, jak k tomu zasnoubení došlo.

Andy Baxter, který jej ze strany pozoroval, uhodl zřejmě leccos z Daveových myšlenek, protože suše řekl:

„Zane Keeman je jediný člověk, který dokáže zkrotit divoké bratry té něžné dívenky. Je to chlap, který je snad dokáže uchránit od toho, aby se z nich stali opravdoví gauneři. Ta holka si dobře spočítala, že přes Zaneho

Keemana bude moci bratříčky ovládat. Myslím, že leckteré děvče se vdalo za určitého muže z mnohem menších pohnutek.“

„No, to je asi pravda,“ zamumlal Dave a spatřil, že Kristýna a její malá sestra ho objevily na přídi. Kristýna malou zvedla a obě mu zamávaly.

Dave je také pozdravil a v srdci pocítil hlubokou lítost.

Pomyslel si: Škoda! Tahle dívka mohla být moje.

Jestlipak ji ještě někdy uvidím?

* * *

Milí čtenáři, snad neuškodí, když v našem příběhu přeskočím jeden rok. Protože během toho roku se Davemu Bringhamovi nepříhodilo nic zvlášť zajímavého.

Pracoval v jednom dřevorubeckém táboře nejprve jako kuchař. Ale pak, když už si se svou pravačkou troufal, vzal těžkou dřevorubeckou sekeru a po několika týdnech cvičení se vypracoval natolik, že mohl začít pracovat s nejtvrďšími a nejhouževnatějšími dřevorubci při kácení obrovských stromů. A to už něco znamenalo.

Cennou pracovní silou byl mezi těmi tvrdými chlapy i Andy Baxter. Vydělali oba spoustu peněz a když pak v listopadu jeli s voraři do Saint Louis, věděli, že mají dost peněz na to, aby přečkali zimu. Na jaře začne Dave zase se souboji. A pak se ukáže, jestli jeho pravačka vydrží.

* * *

Vydržela, ačkoliv Dave ji musel mnohokrát naplno využít, aby dokázal zvítězit nad soupeřem.

Nebyl to snadný soupeř – opravdový prubířský kámen. Zápas se konal 23. května 1869 v Cheyenne a „Cheyennský

kurýr“ následujícího dne napsal: „... kdysi říkali Davemu Bringhamovi boxující kouboj a když si v Bostonu při zápase s Paulem McNamarou zlomil předloktí pravé ruky, nevěřil snad už nikdo, že by se Dave Bringham mohl ještě kdy vrátit mezi prvotřídní boxery. Ale včera jsme proti ‚Velkému býku‘ Bradlezovi viděli Dava Bringhama, který dokázal zasazovat tvrdší a rychlejší úderý než kdykoliv dříve. Dozvěděli jsme se, že Dave Bringham pracoval několik měsíců jako dřevorubec. A Bradleze, na kterého byly sázky v poměru tři ku jedné, porazil jako strom ve třináctém kole. Možná by měl i ‚Velký býk‘ Bradlez pár měsíců pracovat jako dřevorubec a neměl by pít tolik piva.“

Zápas se konal pozdě odpoledne za městem jednoho z kopců a přišlo více než tři tisíce diváků.

Ještě než zapadlo slunce, převlékl se Dave Bringham a procházel se ulicemi. Opět měl na sobě honácký oděv. Když Dave procházel kolem jednoho z obchodů, vyšla z něj dívka nebo mladá žena, blondýna, středně vysoká, plné ruce balíčků a krabic.

„Kristýno!“ Řekl to jako člověk, který něco ztratil a teď to neočekávaně našel.

Náhle se zastavila, krátce na něj pohlédla a impulzivně zvolala: „Ach Dave! Dave Bringham!“

Několik okamžiků tak stáli beze slova proti sobě. Otevřel ústa, aby něco řekl, ale teprve na druhý pokus ze sebe trochu koktavě vysoukal: „Můžu... můžu vám pomoci odnést ty balíčky, Kristýno?“

Lehce sebou škubla, jako by se probudila ze snu a vyděsila ji skutečnost. „Raději ne,“ řekla. „Je tady i Zane Keeman. Byl se podívat na váš zápas a protože sázel proti vám, prohrál spoustu peněz.“

„Takže vy jste věděla, že jsem tady v Cheyenne, Kristýno?“ zeptal se.

Beze slova přikývla. A pak náhle jeho nejistota zmizela. Dobře pochopil, že teď musí bojovat. Pořád na tu dívku musel myslet a vždy cítil lítost. Vždycky měl pocit, že ztratil něco, než to měl nebo mohl mít.

A teď začínal boj jiného druhu.

Vzal dvě největší krabice a řekl při tom: „Protože já jsem, Kristýno, o vaší přítomnosti v Cheyenne nevěděl, ale přesto jsem vás tady potkal, musí v tom být řízení osudu.“

Udiveně na něj pohlédla.

Pak přikývla. „Doprovodte mě na nádraží,“ řekla váhavě. „Přijeli jsme sem do Cheyenne vlakem z Laramie, abychom tady nakoupili na svatbu. – Za čtyři týdny se vdávám za Zane Keemana.“

Viděla, jak sebou trhnul.

„Ne,“ řekl, „to nesmíte udělat!“

Ještě více se napřímila a trucovitě vystrčila bradu.

„Co je vám do toho, Dave Bringhame?“ Poté se otočila a odcházela. Dvěma dlouhými kroky ji dohnal a zastavil se po jejím boku.

„Je mi do toho moc,“ řekl. „Protože já vás miluji, Kristýno. Mohl jsem o tom přemýšlet celý rok – pořád. Jistě, naše setkání bylo tenkrát krátké. Ale já na vás nedokázal zapomenout. Kristýno! Já...“

Přepadl ho náhle pocit, že šance, která se mu teď ještě jednou zřejmě nabízí, správně nevyužije.

„Kristýno, dejte mi šanci,“ prosil. „Že jsem vás náhodou zase objevil, je řízení osudu. Má to tak být, abyste vy a já...“ Mluvil v rozrušení hlasitěji než obvykle. A za nimi bylo slyšet přibližující se kroky.

Daveho někdo chytil za rameno. Už ten chvat znal. Bylo to jako tenkrát na lodi. Zase to byl Zane Keeman. A musel poslední Daveho slova slyšet.

Teď jej pustil a zeptal se: „Kristýno, obtěžoval tě?“

„Ne,“ odpověděla.

„Ale nadbíhal ti?“

Než mohla odpovědět, řekl Dave Bringham: „Miluji Kristýnu. Poprosil jsem ji, aby mi dala šanci. Řekl jsem jí, aby si vás, Keemane, za čtyři týdny nevzala.“

Keeman stál tiše a vypadal ještě větší než před rokem na lodi. Přes tmavou košili měl černou koženou vestu, oblečené měl tmavé kalhoty, úzké měkké holínky, ostruhy a za pasem revolver.

Mezitím přišli další dva muži. – Byli to světlovlasí, odhodlaně vypadající hoši, kteří byli také oblečeni jako jezdci a po boku měli revoly.

„Vemte ty balíky a doprovodte sestru k nádraží!“ přikázal Keeman stroze.

Dívka zaváhala. Vypadalo to, jako by nechtěla poslechnout a rozhodla se vzdorovat.

Ale pak jen tvrdě pronesla: „Zane, nemůžeš se hned začít bít s každým, kdo se mi dvoří. To je dětinské. Nestrpím, abys z toho zase udělal souboj.“

„Samosebou ne,“ zamumlal. „Nic si s ním nezačnu, když se nepokusí jít za tebou. Takže, prosím tě, jdi, Kristýno. Já to prostě nesnáším, když ti chlápci nadbíhají a pořád se kolem tebe motají. – Jenom běž. Vlak odjíždí za necelých patnáct minut a já přijdu načas.“

Zaváhala, pak se podívala na Daveho. „Pozdravím od vás Annetu,“ řekla.

Pak šla se svými bratry dál.

Dave Bringham se za ní smutně díval, ale věděl, jak se členové takových klanů podřizují a podvolují svému společenství. A ženy a dívky musely být zvlášť poslušné.

Dave se obrátil na Keemana. „Chtěl jste mi něco?“

„Samozřejmě,“ řekl Keeman. „Varoval jsem vás tenkrát před rokem, abyste se mojí snoubence nedvořil. Už tehdy jsem si všimnul, že mezi vámi něco bylo.“ Ukázal na jednu boční uličku. „Jdeme, boxere,“ řekl. „Nejsem sice profík,

jako vy, Bringhame, ale tam na konci uličky, na dvorku vás rozsekám na kousky a ještě stihnu vlak. – Jdeme, pane! Když mě dostanete, Kristýnu vám nechám! To se s ní pak neožením! Platí, Boxere?“

„Pochybuj, že svoje slovo dodržíte, Keemane,“ řekl Dave. „Ale dobrá, pane. Chcete boj, máte ho mít. – Jdeme!“

Zane Keeman spokojeně odfrknul. Pak šel před Davem do temné uličky. Dave jej následoval a věděl, že je před ním možná nejtěžší zápas v životě. Protože Zane Keeman bude jako Indián bojovat všemi prostředky – rukama, nohama a všemi svými schopnostmi.

Byl před nimi konec uličky. Vedla na dvorek, na kterém bylo naskládáno dřevo na stavbu. Když Keeman vstoupil do tmy uličky, pozvedl hlavu k nebi posetému hvězdami.

Keeman přidal do kroku. Vzdálenost mezi ním a Davem se trochu zvětšila.

Netrpělivě volal přes rameno. „Pojďte, chci s vámi být hotov dřív, než pojede vlak!“ Jeho ostrý hlas zněl zle, netrpělivě a výhružně.

Ale Dave nespěchal. Pokračoval dál klidně jako dosud a zhluboka se nadechoval čerstvého vzduchu. Věděl, že brzy bude muset rychle a tvrdě udeřit. Ten chlap bude rychlý jako rys.

Ale náhle za Davem Bringhamem třeskl revolver. Vrhł se k zemi a pomyslel si, že kulka platila jemu a že ho Keeman vlákal do sprosté léčky.

Ale ještě než se otácel na zemi, pochopil, že to přepadení nepatří jemu.

Slyšel, jak Zane Keeman divoce vykřikl a jak se zapotácel a rozhlíží kolem. Keeman měl revolver v ruce neuvěřitelně rychle. Padl sice na kolena, ale začal střílet nejprve do uličky, odkud vyšla rána, která ho zasáhla do zad – a pak poslední střela na Daveho Bringhama, který

stále ještě ležel na zemi mezi oběma střelci a neodvažoval se zvednout hlavu.

Dave zacítil ostrou bolest v paži. Dostal jsem to, pomyslel si hořce.

A pak bylo ticho. Viděl, jak Zane Keeman z kleku padnul k zemi. Z toho, jak Keeman upadl na obličej, mohl usoudit, že je buď těžce zraněn nebo dokonce mrtev.

A co ten sprostý zákeřný střelec v uličce?

To je otázka, která Daveho trápila.

Zaslechl tiché zaklení a pak vzdalující se běh.

Dave Bringham vyskočil, aby toho muže pronásledoval.

Ačkoliv Zane Keeman jistě nebyl jeho přítelem a poslední ránu vypálil na něj, nechtěl Dave přece jen nechat utéct záludného vraha.

Když utíkal uličkou – nejistě a tápavě – stoupnul na hrábě. Násada se rychle vymrštila a zasáhla ho vši silou mezi oči. Utíkající střelec zřejmě hrábě náhodou shodil na zem.

Dave byl na několik vteřin jako omráčený. Dopotácel se ke zdi domu a musel se opřít. Ze zraněné paže mu pod košilí prosakovala krev a kapala ze špiček prstů na zem. Už neměl naději, že zákeřného střelce chytí. Udělalo se mu zle. Levačku měl docela znehybnělou.

Rozhodl se, že půjde ke Keemanovi a podívá se, co je s ním. Při druhém kroku narazil chodidlem na jakýsi předmět. Sehnul se a našel revolver, který v ruce budil dojem, jako by byl potřísněný krví. Když se napřímil, zapotácel se jako opilý. Ačkoliv Daveho bolela hrozně hlava, bylo mu jasné, že jedna z kulek, které tady v uličce Keeman vystřelil, zasáhla zákeřného střelce do ruky. Revolver mu vypadl a tak se chlap dal na útěk.

Davemu bylo ještě pořád zle, když s revolverem v ruce kráčel ke Keemanovi.

Když se chtěl nad Keemanem sklonit, aby zjistil, co s

ním je, zvolal tvrdý hlas napravo od něj: „Ani hnout! Jsem pomocník šerifa v Cheyenne! Mám nabitou bouchačku! Nehýbat se!“

Dave Bringham stál klidně. Byla to jistě náhoda, že člověk z městské policie byl zrovna nablízku na obchůzce a že tu byl tak rychle.

Jak se ovšem později ukázalo – pro Daveho to nebyla náhoda zrovna šťastná.

Ale za chvíli přišli další muži, všechny je přilákaly výstřely. Přišli ovšem jinou uličkou, která vedla na druhou hlavní ulici. Tam stála herna a jejími zadními dveřmi lidé zaslechli střelbu z revolverů.

„Souboj? – No tak zahodte ten revolver! Boj skončil, pane. Vy jste asi taky nějakou schytal, což. Kdo jste? A kdo je ten muž na zemi?“

Mezitím se ostatní muži sklonili nad Zaneho Keemana. A ještě než mohl Dave Bringham dát strážníkovi odpověď, zvolal jeden z mužů, který zapálil sirku: „Byl zastřelen zezadu! Strážníku, ten muž dostal ránu do zad. Ale nepadl hned. Ještě se dokázal otočit a sám vystřelit. – Strážníku, to nebyl souboj. To bylo zákeřné přepadení!“

V mužově hlase se ozvalo opovržení. Zvolal ostře: „Zatkněte ho!“

„Ano, pane,“ řekl strážník a obrátil se k Davovi. „To je městský soudce John Freemont,“ řekl mu, a vy jste zatčen!“

„Ale to je naprostý nesmysl,“ řekl Dave. „Já...“

„To všechno můžete podrobně vylicít u výslechu, Cheyenne je spravedlivé město se spravedlivým soudcem. Dostanete příležitost, abyste to podrobně vysvětlil, příteli. – Ten revolver bych prosil.“

Jeden z mužů mu odebral revolver a hned zvolal: „Ta zbraň je od krve, a on sám je zraněný.“

„No dobrá,“ řekl soudce tvrdě.

Dave Bringham, který se ještě pořád nemohl vzpamatovat, pochopil, do čeho se dostal.

Spikly se proti němu všechny zlé síly.

Nejenže Zane Keeman byl zastřelen zezadu. On sám byl přitom zraněn, stoupl na hrábě a dostal násadou pořádnou ránu mezi oči. Tím úderem a zraněním byl jako omámený a působil dojmem opilce. Jinak by asi ani nezvedal zakrvácený revolver a nešel by s ním k nehybně ležícímu Zane Keemanovi. Asi by hodně rychle zmizel.

Ale neudělal to.

A aby bylo nešťastných shod okolností ještě víc, zaslechlo střelbu mnoho mužů, mezi nimiž byl i pomocník šerifa a jako naschvál i městský soudce.

Hůř už to dopadnout nemohlo.

Dave Bringham cítil, jak se ho zmocňuje slabost. Vycházela z rány, která stále více krvácela.

„To není můj revolver,“ řekl. „Na Zaneho Keemana kdosi vystřelil z támhle té uličky. Já..“

„Ještě žije!“ Zavolal jeden z mužů. „Musí k němu okamžitě doktor! Ten člověk ještě žije!“

„Och, díky bohu,“ zamumlal Dave. „Bude-li Zane Keeman ještě naživu, potvrdí vám, že jsem ho do zad nestřelil já.“

„To by bylo pro vás moc dobře, mladý muži,“ řekl městský soudce z Cheyenne.

* * *

Když se Dave Bringham následujícího rána probudil ve vězeňské cele, cítil v paži bolest a rána ho nesmírně pálila. Lékař ho ale ujistil, že zranění není nebezpečné a že Dave bude moci za tři týdny vládnout rukou jako předtím. Dave pak usnul, protože ztratil mnoho krve.

Ale teď se velmi polekal při zjištění, že vše, co se včera

stalo, nebyl zlý sen, ale tvrdá skutečnost.

Vstal a přistoupil k zamřížovaným dveřím. Na jeho zavolání vstoupil muž od městské policie a beze slova si ho prohlížel.

„Co je s Zane Keemanem?“ zeptal se Dave Bringham sípavě. „Je při vědomí? Už vám potvrdil, že jsem ho nestřelil do zad?“

„Soudce a šerif jsou s doktorem u Zaneho Keemana v hotelu,“ řekl strážník. „Musíte mít chvíli strpení, boxere. Váš manažer tady nechal peníze, takže si můžete nechat nosit z hotelu jídlo, dokud se povede proti vám vyšetřování. – Copak byste chtěl k jídlu?“

Dave Bringham chtěl zakroutit hlavou. Protože na jídlo neměl nejmenší pomyšlení.

Ale pak mu rozum řekl, že ztratil mnoho krve a že musí znovu načerpat síly.

„Pořádný kus pečené, hodně zeleného salátu, mléko a vajíčka. A černý chléb.“

„Vám boxerům je hej,“ řekl policista. „Vy si můžete jíst jako páni.“ Nabručeně odešel. Dave si ale znova sedl na pryčnu. No, za chvíli budu odtud venku. Když šel soudce s doktorem ke Keemanovi, tak to asi znamená, že Keeman je při vědomí a může mluvit. – A tak sprostý zase nebude, aby...

Když se v myšlenkách dostal až sem, pocítil najednou úzkost. Udělalo se mu dočista nevolno.

Ale nedokázal prostě uvěřit, že by Zane Keeman mohl být tak krutý a obvinil by ho.

Asi za deset minut – ještě dřív než mu donesli snídani – už věděl, že Zane Keeman skutečně krutý je.

Soudce, šerif a jeho pomocník přišli do místnosti, kde byla cela. Postavili se před mříže a chladně se na něj dívali.

„Měl byste se přiznat, Bringhame,“ řekl soudce. „Zane

Keeman uvedl do protokolu, že jste měl zálsusk na jeho snoubenku a že se s vámi proto chtěl bít. Šel s vámi uličkou na dvůr, aby si to s vámi vyřídil. Je to dobře postavený, veliký, silný a houževnatý chlap a mám dojem, že by byl schopen porazit dokonce i takového boxera, jakým jste vy. Řekl dále, že jste za ním šel stále pomaleji. Když se pak zastavil a chtěl se k vám obrátit, vystřelil jste na něj. První kulku dostal do zad, ale ještě dokázal sám z revolveru vystřelit. To je jeho výpověď, kterou je ochoten v případě potřeby odpřisáhnout před soudem. A jeho výpověď potvrzují i bratři té dívky, o kterou ve vaší při šlo. K tomu přistupují ještě naše zjištění. Našli jsme vás se zbraní v ruce u zraněného. Zřejmě jste se chtěl přesvědčit, zda je mrtev. – Bringham, prohlašuji tuto místnost za soudní a ptám se vás jako městský soudce, zda přiznáváte svou vinu?“

Dave Bringham byl jako omráčený. Pomalu zakroutil hlavou.

„Jsem nevinný,“ zamumlal. „Zane Keeman lže. Lže, protože mě nenávidí a chce zabránit, abych měl jakoukoliv šanci získat jeho děvče. A všechno ostatní mluví proti mě, protože věříte Keemanově lži. Proč nevěříte mojí výpovědi?“

„Protože se cítíte nevinný, musíte o své nevině přesvědčit soud,“ řekl soudce.

„Šerif vznesl obžalobu. Porota pak rozhodne. A já podle zákona vynesu rozsudek. – Výslech skončil.“

Otočil se a odešel z místnosti. Ostatní jej následovali. Dave Bringham seděl na pryčně se svěšenou hlavou.

* * *

Už příštího rána zmizel z Cheyenne Andy Baxter. Protože s sebou odnesl všechny peníze, dostal Dave

Bringham přiděleného advokáta. Za několik dnů byla sestavena porota a Davemu Bringhamovi oznámili, že zítra začne proces proti němu.

Dave se už trochu zotavil, přinutil se hodně jíst, rána ho už tolik nebolela a i když ještě paži nemohl hýbat, mohl být se svým tělesným stavem docela spokojen.

Ale s nervy byl u konce. Musel stále myslet na všechno, co se stalo.

Musím se odtud dostat. Potom bych mohl hledat toho bídačka.

Ale kde?

Samozřejmě jen v místě nebo v okolí místa, kde Keeman žije. Musím se vcítit do pocitů jeho nepřátel a protivníků. Jenom tak se mi snad podaří najít chlapa, který mi tohle všechno spískal. Aha, teď mi napadá, že ten člověk musí mít zranění na paži nebo na předloktí. Nemělo by to tedy být tak těžké najít jej.

Když už bylo hodinu po půlnoci, nenapadla Daveho Bringhama pořád ještě žádná možnost, jak by mohl utéci bez cizí pomoci. Toto vězení sice v noci hlídal pomocník šerifa, který seděl vpředu v kanceláři, ale nebylo prostě možné ho přelstít. Dokonce i když Dave poprosil o čerstvou vodu, nepřiblížil se jeho strážce k mřížím, ale podal mu naplněný pohár tak opatrně, že ho Dave mohl uchopit jen s nataženou paží.

Brzy nato zazněl falešný opilecký zpěv. A když Dave to zpívání zaslechl a porozuměl, jakou píseň ten opilec zpívá, zbystřil pozornost a tatam byla jeho rezignace.

Protože tak jako tento opilec, kterého sem přiváděl hlasitě nadávající pomocník šerifa, tak zpívá jenom Andy Baxter!

Strážce otevřel jednu z cel. Jeho kolega tam vstřčil vrávorajícího opilce a řekl přitom: „Zavřeme ho kvůli vzbuzování veřejného pohoršení. Postavil se před dveře

Imperiálu a stále prohlašoval, že tam nalívají do whisky hadí jed a nikdo, komu je drahé vlastní zdraví, by do saloonu neměl chodit. Rozbil navíc pár oken a rozstřílel lampu. Tady je jeho revolver. Až vystřízliví, sepíšeme protokol.“

Po těchto vysvětlujících slovech odešel šerifův zástupce, který opilce přivedl, opět ven, aby pokračoval v obchůzce ulicemi města.

Druhý strážník zamkl dveře cely a posměšně řekl: „Jenom tam hezky sed' v klidu, hošánku, jinak na tebe chrstnu kbelík vody, rozuměno?“

Ale Andy Baxter zřejmě neslyšel. Protože se už natáhl na dřevěnou pryčnu a začal chrápat jako opilec.

Strážník s bručením odešel dopředu do kanceláře.

Chrápání Andyho Baxtera ještě nějakou chvíli trvalo, pak ustalo a začalo znova.

Převalil se na stranu, mluvil jakoby opilecky ze sna a postupně se uklidnil.

Dave seděl na své pryčně a pozoroval Andyho. Ulevilo se mu, když Andy si pak vyzul holínky a vytáhl ze svých vlněných ponožek pár předmětů, které nebyly nic jiného než paklíče, jaké najdete u každého zámečnicka.

„Chrápej, hochu, na chvíli místo mě,“ řekl Andy.

A Dave Bringham to hned udělal. Sám sobě se divil, že umí chrápat skoro tak jako Andy.

Andy byl oblečen docela jinak než jindy: měl na sobě obnošený kovbojský oděv a v obličeji byl už pořádně zarostlý.

Už třetím paklíčem se mu podařilo otevřít dveře své cely a povedlo se mu otevřít i celu Daveho. Zámky cel byly dost jednoduché.

Proklouzli místností. Bylo naprosté ticho, když se vplížili do kanceláře.

Strážník ležel horní polovinou těla opřený o stůl a hlava

mu spočívala na paži. Hlasité chrápání z cely ho zřejmě nakazilo tak, že si musel také zdřímnout.

Ale jeho podvědomí ho varovalo. Zvedl se. Ale bylo už pozdě. Andy stál za ním, zabořil mu ukazovák mezi lopatky a řekl: „Nehýbej se, jinak to do tebe vážně napálím!“ Strážník poslechl. Andy mu vzal zbraň z pouzdra a ustoupil zpátky. „Zavřeme tě do cely, kamaráde,“ řekl. „Nedostanete se daleko,“ řekl muž, zatímco poslechl Andyho pokyn revolverem a odcházel do cely. „Brzo vás dostaneme. A potom...” Uchechtnul se a zmlknul. Zavřeli ho do Daveho cely. Dave řekl: „Je mi líto kamaráde, ale já jsem v tom nevinně. Pokusím se najít toho, kdo skutečně střílel. Vyřídíte to, prosím, soudci?“

„Vyličím mu každou podrobnost a zopakuju mu každé slovo,“ usmíval se pořád strážník.

„Tenhle útěk je ta největší hloupost, kterou jste vy dva mohli udělat.“

„Zase se vrátím a ohlásím se, jakmile bude prokázána moje nevina,“ slíbil Dave a znělo to téměř jako přísaha. Muž v cele už neřekl nic. Dave a Andy šli k zadnímu východu. Odsunuli závoru a vyklouzli na dvůr.

„Mám tady na blízku dva koně,“ řekl Andy. „Protože budeme muset utéct do divočiny, tam, kde nás zákon nedostane, kde není ani telegraf ani šerif. – Pojď Dave, jak se vlastně cítíš?“

„Teď už lépe, Andy. Zavětril jsem šanci. Teď už se cítím lip. Utíkali. A když už měli město téměř za sebou, uslyšeli zvuk požární sirény. Ohlédli se, ale ve hvězdné noci žádný požár nezahledli.“

A tak věděli, že jejich útěk už byl odhalen a za pomoci sirény se svolávají muži k pátrací akci.

Všechno teď bude záležet na tom, jak rychle v Cheyenne dokážou nasednout do sedel a vydají se je pronásledovat.

Andy a Dave vyrazili na sever. Byl to pro ně jediný

možný směr útěku. Protože na sever nevedl telegraf.

Tam někde na severu je hranice a neplatí tam zákon. Kdo tedy chtěl před zákonem uprchnout, musel jet na sever.

Nepoháněli koně do trysku, ale nechali je klidně cválat. To jim pomůže dostat se mnohem dál, a kdyby je pronásledovatelé měli po několika mílích trysku dohnat, pak budou koně uprchlíků, kteří nejeli tryskem, odpočatí.

Andy Baxter se postaral o dobrou výstroj. V pouzdrech sedel měli zbraně a pro Daveho visel na sedle i pás s náboji, v jehož pouzdře byl kolt.

Dave si už mezitím pás připnul. Vzpomněl si, že už jako malý chlapec dovedl zacházet s koltem neuvěřitelně jistě a rychle.

* * *

Noc už bohužel netrvala dlouho. Už brzy ráno se na nebi na východě objevily červánky a pak vrhlo dosud skryté slunce na pláně Nebrasky první ostré paprsky.

Před oběma jezdci se rozprostřela prémie k Platte River.

Dave Bringham se několikrát podíval přes rameno. Ale nebylo vidět žádné pronásledovatele. Ale ještě se neodvažoval doufat. Věděl, že města jako Cheyenne, která leží těsně na hranici, si dovedou velice pečlivě chránit a udržovat svou prestiž.

Ale i kdyby se vzdali pronásledovatelé z města, klan Keemanů a Thorwaldů to určitě neudělá. O tom byl Dave přesvědčen.

Tu si konečně Dave uvědomil, že je Andymu Baxterovi zavázán velikým díkem. Andy dokonce porušil zákon, aby ho osvobodil.

Dave na něj pohlédl, protože jeli těsně vedle sebe.

„Andy, proč jsi pro mě riskoval?“ zavolal na něj. A Andy

stáhl obličej do úšklebku a odpověděl: „Ty bys mě taky vytáhl z lapáku – ty taky! Protože přece o sobě víme, že by nikdo z nás nezastřelil někoho ze zadu. A taky jsem docela určitě věděl, žeš u sebe neměl zbraň. Takže tys střílet nemohl.“

„Ale teď jsi v bryndě i ty, Andy! Nepřinesl jsem ti štěstí, vždycky jenom smůlu. Já...“

„Dave, nechápu!“ zvolal Andy Baxter a jeho oči podivně zazářily. „Život je jako poker a každá smůla jednou skončí. Je třeba jen to vydržet.“

K tomu neměl Dave co dodat.

Na kopci, ze kterého měli pěkný rozhled, se zastavili u mohutného stromu. Koně napojili u potoka dole. Teď koně vyhřebelcovali a nechali je pást na dlouhém laně. Sami se ukryli do stínu stromu. Andy otevřel plátěný vak a vylovil z něj jídlo. Nakrájel chleba a uzené maso a trochu sýra.

MLčky pak jedli. Dave byl po té třicetimílové cestě dost vyčerpán.

„Myslíš, že jsme jim utekli?“ zeptal se Andy mezi dvěma sousty.

Dave se zadíval k jihu, zavrtěl hlavou a řekl klidně: „Támhle jedou. Vidiš ten zvířený prach?“

„Myslíš, že to jsou pronásledovatelé? Dave, po cestě jsme přece viděli ranče a farmy. Potkali jsme stáda dobytka, vozy, jezdce. Tenhle prach...“

„Před hodinou jsme sjeli z poslední cesty a dostali jsme se do neobydlené krajiny. Ten mrak prachu zvířili jezdci, kteří jedou přesně v našich stopách. Někdo nás ve dne viděl a dal pronásledovatelům náš popis. Andy, teď pojedeme o závod. Až v noci budeme mít šanci, že se jich zbavíme.“

Po těchto slovech ještě jedli klidně dál, protože oblak prachu byl pořádně daleko a jezdci, kteří ho zdvihli, zmizeli za terénní vlnou.

Dave a Andy věděli, že odpočinek jejich koním prospěje.

A tak zatím vyčkávali.

Trvalo to ještě téměř deset minut. Pak spatřili jezdce. Jeden za druhým se vynořili na horizontu a zastavili.

Bylo to šest jezdců. V čirém wyomingském vzduchu bylo možné rozeznat každy detail.

„To není hlídka z Cheyenne,“ řekl Dave. „To jsou chlapi od Keemanů a Thorwaldů. Myslím, že dva, tři z nich poznávám. Viděl jsem je na lodi. Myslím, že to jsou muži Zaneho Keemana. Obstarali si koně a jsou nám od začátku vytrvale v patách. Začíná to být pěkně nebezpečné.“

„Myslíš, že nás objeví, Dave?“ zeptal se Andy tiše.

Dave neodpověděl ihned. Počkal, až se jezdci přiblíží a pozoroval pohyby koní.

„Jejich zvířata jsou unavená tak, jako byla naše, když jsme dojeli sem,“ řekl. „Utečeme jim, když nedostanou možnost opatřit si čerstvé koně. Pojd', Andy!“

Na tuto klidnou výzvu se oba zvedli, osedlali koně, uvázali pevně popruhy sedel a nasedli.

Pronásledovatelé se zatím přiblížili na necelou půlmíli, poznali uprchlíky, nasadili svým unaveným koním ostruhy a pokoušeli se je dohonit.

Ale jejich zvířata byla skutečně unavená a navíc byl před nimi kopec. Dave a Andy sjížděli po dlouhém svahu dolů.

Když se pak na rovině ohlédli za svými pronásledovateli, viděli, že jsou už opět téměř o míli pozadu.

„Holá, to bylo snadné!“ zvolal Andy Baxter.

Ale jeho radost netrvala dlouho. Už po deseti minutách z ní nezbylo zhola nic.

Dostali se totiž na okraj rozsáhlé rokliny. Tam, pod jejich nohama, leželo překrásné jezero, ze kterého vytékal potok, jenž údolí na severu opouštěl. U jezera stál ranč. . V

ranči nepěstovali dobytek, nýbrž koně.

A bylo skoro jisté, že pronásledovatelé tam dole dostanou nové koně.

Andyho ošklivý obličej se protáhl. Jeho světlé oči dostaly posmutnělý výraz.

„Takže smůla ještě neskončila,“ řekl.

„Měli bychom se rozdělit, Andy,“ řekl Dave. „Budou pronásledovat mě a ne tebe. Ty jeď na východ a já pojedu na západ do hor. Nosím ti jenom neštěstí, Andy. Měj se hezky, hochu!“ Obrátil koně směrem na západ a nasadil mu ostruhy. Ale Andy se vydal okamžitě za ním a dělal, jako by Daveho slova neslyšel.

Jeli mlčky a zvířata dost popoháněli.

* * *

Byla to namáhavá jízda – pro koně i pro Daveho, jehož ramena a paže bolely, víc než dříve. Obvazy byly nasáklé krví jako z čerstvé rány.

Získali sice zpočátku dobrý – více než třímílový náskok, protože jejich pronásledovatelé museli jet nejprve na ranč a jistě tam leccos vysvětlovali, než jim dali odpočínuté koně. Ale teď – na čerstvých koních byli pronásledovatelé rychlejší.

Ačkoliv hory byly stále blíž a slunce na západě klesalo pořád níž, vypadalo to jednu chvíli, že to uprchlíci nedokážou. Protože koně už jenom doklusávali a hrozivě chroptěli. Tento chroptivý dech byl velice nebezpečným znamením. Když už bylo k horám asi jen tři míle, dostali se k nim pronásledovatelé na necelou čtvrtmíli. Ale pak se terén začal vlnit. Bylo třeba kličkovat a nebylo možné jet tryskem. Dave Bringham vyrazil divoký výkřik, když zjistil, že pronásledovatele mají po obou stranách. Bylo snadné si domyslet, že je chtějí obklíčit dříve, než se

dostanou k horám. Ale povede se jim to? Dave se ohlédl po Andym. Nebyl to špatný jezdec, ale přesto nebyl v sedle tak jistý jako kovboj. Andy stále více zaostával, takže Dave už svého koně nemohl více pobízet, nechtěl-li Andymu ujet.

Povolil trochu svému koni uzdu, uchopil z hrotu sedla laso a jedním koncem švihnul Andyho koně. Vyrázil přitom tak hrozivý zvuk – jako puma – a tím nahnal strach nejen Andyho koni.

Bylo mu zvířat líto, ale nechtěl s Andym padnout do rukou pronásledovatelů. A nechtěl taky sáhnout po zbrani a střílet. Chtěl s Andym utéci. Protože nevěřil, že by se chlapi z Thorwaldova a Keemanova klanu zachovali tak jako hlídka z města, kterou by vedl muž zákona. Pro tyto pronásledovatele je Dave bídák, který zákeřně vystřelil na šéfa jejich bandy. Nebudou s ním mít slitování. Popoháněl svého a Andyho koně koncem lasa a řvaním pumy a Andy mu přitom pomáhal. Zase dostal odvalu.

Pronásledovatelé se sice snažili je dohánět, ale zřejmě přecenili výdrž svých koní a první míle zřejmě jeli příliš rychle. Pomalu se přibližují – až na necelých dvě stě yardů. A pak přišlo něco ještě horšího. Střídavě se zastavovali a začali ze sedel střílet z pušek. Jezdci po stranách se mezitím dostali téměř na úroveň uprchlíků, ale hned odpadli a odbočili.

Dave Bringham cítili stále víc odhodlání a přání začít souboj.

Byla to v neposlední řadě myšlenka na Kristýnu Thorwaldovou, která mu dosud bránila, aby začal i on střílet. Protože několik z oněch pronásledovatelů bylo jejími bratry. S hrůzou myslel na to, že kdyby některý z nich ztratil život jeho vinou, definitivně by mu to cestu ke Kristýně uzavřelo. A tak postupoval jiný boj. Sotva už dokázal hýbat levou paží. Ale pobízel nej en svého

pokulhávajícího koně, ale Andyho a jeho zvíře.

Zdálo se, že to přece jen dokázali. Bylo to přece jen nakonec štěstí. Skály se totiž najednou přiblížily na dosah. Vytvořily jakousi uličku, kterou mohli Andy a Dave unikat daleko lépe.

Bylo stále slyšet ostrý křik pronásledovatelů. Byli teď už tak blízko, že začali střílet z revolverů.

Před Davem a Andym se ale otevřel kaňon. Přes koryto potoka vjeli na druhé straně do kaňonu.

Za nimi se ozývaly hlasité výkřiky pronásledovatelů, třaskaly výstřely z revolverů.

A pak Dave zahlédl, jak Andy přepadl přes šíji koně a s námahou se držel na zvířeti. Andy zase pevně rukama zachytil za hřívu. Musel být těžce raněn.

Tu se v Davem Bringhamovi probudil strašný a nebezpečný vztek lapeného zvířete. Vytáhl revolver, obrátil se v sedle a začal střílet.

Pronásledovatelé jeli za ním kaňonem namačkání těsně na sebe.

Daveho kulky zasáhly několik koní a hned nastala vřava. Koně se s jezdci zřítili. Ostatní přes ně padali.

Přišla ostrá zatáčka kaňonu. Tady se Andy Baxter sesul z koně a těžce dopadl na zem.

Dave vyrazil divoký výkřik a zastavil svého koně, vytrhl z pouzdra pistoli a vyskočil ze sedla. Rozběhl se zpět k zatáčce kaňonu a jakmile spatřil první dva jezdce, začal ihned pálit.

Zamířil těsně před koně a spokojeně si oddechl, když se všichni pronásledovatelé vydali na útěk z kaňonu.

Mezitím se už dost setmělo.

Dave přiskočil k Andymu Baxterovi, který se nehýbal, kleknul si a spatřil ránu po výstřelu do zad. Otočil Andyho, který ležel na břiše a pocítil hrozný strach při pomýšlení, že by Andy mohl být mrtev.

Ale Andy měl oči otevřené. Ještě žil. Ale nebude naživu už zřejmě dlouho. To Dave ihned poznal, a srdce se mu v prsou sevřelo a pak se rychle a divoce rozbušilo.

V těch okamžicích mu bylo jasné, jak velice měl Andyho rád. Andy mu byl přítelem i otcem zároveň. S Andyho zkušenostmi a s jeho – Davovým mládím si chtěli podmanit svět.

Ale on, Dave chtěl skončit s kariérou profesionálního boxera až potom, co oba budou mít padesát tisíc dolarů. Jenže to byl zřejmě příliš vysoký cíl.

A pak si zlomil ruku.

Všechno se udalo tak, jak se udalo.

Ale s Andym je teď konec.

V jeho očích se objevil vystrašený neklidný výraz. Dave pochopil, že Andy má strach. Ale tenhle Andyho strach jistě neplatí jen jemu samotnému. Ne, Andy si dělá starosti o Daveho.

A to potvrdila i jeho slova: „Dave, mrzí mě, že už s tebou nemůžu jet dál. Ještě bych rád zažil, jak...”

Víc už neřekl.

Dave Bringham podržel mrtvého v náručí a na chvíli nebyl schopen myslet.

Ale i ten moment uplyne.

Pocítil v sobě divokou, hroznou touhu bojovat proti krutým pronásledovatelům a zabít je. Divoce toužil po pomstě a po odplatě.

Ale i tato náhlá bouře v jeho nitru pominula a on si uvědomil, že kdyby se teď začal mstít jako vzteklý divoký vlk, Andymu tím nepomůže.

Uvědomil si opět svou vlastní situaci.

Jeho levá paže byla zmítána prudkými bolestmi, které vystřelovaly až k rameni a ke krku a dolů k bedrům. Znova pocítil, jak se ho zmocňuje zimnice.

Vydal se ke skalnímu výběžku, nakoukl za roh a vyhlížel

pronásledovatele.

Ale spatřil jenom dva mrtvé koně, kteří leželi u ústí kaňonu. Po mužích nebylo ani stopy. Náhle ho přepadla obava, že pronásledovatelé by mohli přijít na způsob, jak mu odříznout cestu. Pak by ho tady v kaňonu měli v pasti.

Musí se odtud dostat. Musí z tohoto kaňonu ven – snad do něj vedou boční kaňony.

Koně už nemohli. Byli naprosto vyčerpaní. A velké zavazadlo s sebou také nemohl vzít.

Ani chudáka Andyho nemohl pohřbít.

A tak sejmul ze zvířat sedla a třmeny. Zabalil Andyho do dek a položil jej mezi velké kameny. Mohl jsem doufat, že jejich pronásledovatelé udělají pro Andyho to, co je křesťanskou povinností – že ho přikryjí hlínou a kameny. On sám to nedokáže. Klečel několik minut u Andyho. Pak vstal. Přehodil si přes záda lněný vak, ve kterém bylo jídlo a láhev s vodou. Vzdal pušku a vydal se na cestu.

Šplhal po strmém zalesněném svahu vlevo nahoru.

A spojencem mu byla přicházející noc.

* * *

Po čtyřech dnech si Dave Bringham myslel, že přišel jeho konec. Ale to jej napadá jen, když nastanou v jeho vysokých horečkách občas jasné chvíle. Vrávorál roklinami a kaňony, dostal se přes svahy a průsmyky a jednou si několik hodin poležel na louce u jakéhosi jezírka.

Po jeho pronásledovatelích nebylo ani vidu ani slechu. Ale to nic neznamenal. Bylo možné snadno předpokládat, že se někde znovu objeví – někde, kde budou lidé, a kde bude moci zase dostat koně. Pěšky je v téhle krajině vyřízený. A zřejmě vyřízený nadobro.

Už dávno ztratil pušku. A kdesi a kdysi, když bloumal v horečce, ztratil i svůj vak s jídlem a vodou. Ztratil naprosto

orientaci, nevěděl už jak dlouho, jak daleko a kam vlastně putuje.

Ale pozdě odpoledne čtvrtého dne se dostal na vrchol kopce a otevřel se mu pohledná široké údolí otevřené na západ. Dave Bringham rozpoznal svýma zamlženými očima dole v údolí více než půl, tuctu usedlostí nebo farem.

Ale pak se na chvíli lekl, že to vše má na svědomí jen jeho horečka. Neodvažoval se uvěřit, že tam dole jsou lidé, od kterých se snad dočká pomoci, a od nichž dostane koně.

Ach, za koně by dal mnoho. Takže musí dolů.

Ted' měl před očima pevný cíl. Z jeho nitra zase proudí ona houževnatost, kterou už tolikrát projevil.

Vydal se na cestu. Ale byla to ještě pořádná dálka. Než se dostane dolů do údolí k nejbližší farmě nebo usedlosti, bude potřebovat dobrých sedm hodin.

Bude určitě půlnoc, než se dostane k cíli.

* * *

Trvalo mu to déle než do půlnoci, protože po cestě musel stále odpočívat. Pevná vůle ho ale drží na nohou a stále ho popohání k tomu, aby dosáhl vytčeného cíle. Nemůže to vzdát. Když se dostal k nejbližší farmě, objevily se na obloze první červánky. Začal štěkat pes.

Ale Dave Bringham se nezadržitelně blížil k farmě. Má dost peněz ve váčku, který si vzal od Andyho. Je to celý vklad i výhra ze sázky při posledním zápase proti Bradlezovi.

Farmářům nebo osadníkům bude moci všechno dobře zaplatit. A věděl velice dobře, že tihle lidé mají hotové peníze rádi. Pes byl kdesi uvázan k boudě. To bylo pro Daveho dobře. Zastavil se několik kroků před domem a

chraptivě zvolal: „Haló!“ Jeho výkřik byl spíše zasípáním. Ale bylo slyšet, možná proto, že pes už předtím dělal hluk a ohlašoval, že se blíží člověk.

Vrávoravě tady stál, vyčerpáním se sotva držel na nohou a čekal.

Otevřela se jedna okenice. Mužský hlas uklidnil psa a pak se klidně zeptal: „Kdo je tam?“

Ten hlas je Davemu jaksi povědomý, ale je to spíš pocit, než jistota.

„Jsem – zraněný,“ řekl chraptivě. „Potřebuji pomoc. A za všechno, co dostanou, vám můžu zaplatit. A taky potřebuju koně. – Kde to vlastně jsem, pane? Můžete mi říct, jak se jmenujete?“

„Kdo jste, cizince?“ zeptal se mužský hlas.

Dave se pokoušel o odpověď. Ale marně.

Síly ho nadobro opustily. Padnul na kolena a pak se zhroutil na bok.

* * *

Když se poprvé probral k vědomí a dokázal opět přemýšlet, potřeboval nějakou dobu, aby si zase na všechno vzpomněl. A i pak mu to všechno připadalo jako divoký sen. Ležel v posteli v jakémsi pokoji.

Uvědomil si, že je velice zesláblý a téměř bezvládný. Levá paže už jej nebolela – bylo to spíš jakési trnutí – jako by se rána zacelovala a začínala hojit.

Když si pravou rukou ohmatal obličej, ucítil vousy a pod nimi holé skráně. Vousy jsou jistě starší než týden – možná i dva. Od toho dne, kdy jej Andy vysvobodil z vězení, teď uběhlo nejméně deset dní.

Dlouhá doba.

Takže tady ležel taky několik dní.

A starali se o něj. Je tedy u dobrých lidí.

Zaplavil jej pocit vděčnosti. Podařilo se mu tedy uniknout pronásledovatelům.

Dave Bringham užasl a zase si pomyslel, že sní. Protože to, co spatřil, přece nemohla být skutečnost. To přece nebylo možné.

Smysly už měl naprosto jasné a bystré. Tělesně byl velmi slab a nemohl se zvednout. Ale rozum už byl opět v pořádku. Cítil se, jako by se octl v době před rokem a několika měsíci. Tehdy už jednou spatřil onu ženu, která teď vešla dveřmi do pokoje.

Ach, vzpomněl si na ni velice dobře. Byla tehdy u Johnyho Millse, když ho navštívil a dozvěděl se, že ke konci zápasu už bojoval se slepým člověkem.

Tehdy se jmenovala Jayne Bettenová a mluvili tenkrát o tom, že kdesi mají malý ranč, že se vezmou a usadí se v něm.

Tak tohle je tedy ten ranč.

A jeho, Dave Bringhama přivedl osud zrovna sem.

Zíral na ni široce otevřenýma očima. Zavřela dveře a zevnitř se o ně opřela.

„Asi jste mě hned poznal, Bringhame?“ zeptala se chladně.

„To je jeden z těch špatných žertů,“ zamumlal stísněně, „který nám lidem život občas vyvádí. Tenkrát jsem Johnyho Millse rozbil na padrť a to jej stálo zřejmě nejen zdraví, ale i všechny úspory, které vsadil na vítězství. A teď jsem sám u konce a dostal jsem se sem k vám. – To je dost krutá hra.“ Přikývla trpce a odhodlaně.

„A já vím všechno,“ řekla. „V horečce jste hodně povídal, Dave Bringhame. A to, co jsem se z vašeho blouznění nedozvěděla, to mi dopověděli sousedi. Dave Bringhame, pronásleduje vás nejen zákon, ale i Keemanovi a Thorwaldovi hoši. A ke Keemanově ranči je to přesně osmnáct mil směrem na západ z údolí do prémie.“

Tam bydlí Keemanovi a Thorwaldovi. Stále vás hledají, Dave Bringhame. Všude mají jezdce, kteří hledají, kudy jste se dostal z hor.“

Přistoupila blíž k posteli, pevně se na něho zadívala a klidně řekla.

„Starala jsem se o vás. Udělala jsem pro vás, co jsem mohla. Kdybyste k nám přišel o pár hodin později, přišel byste určitě o ruku.“

„Děkuji,“ řekl Dave Bringham.

Ale zavrtěla odmítavě a trpce hlavou.

„Neděkujte mi, Dave,“ řekla. „Protože já vás vydám Keemanům. Neznal jste tehdy s Johnym Millsem slitování. Chtěl jste zvítězit, vyhrát. A on byl ten slabší. Tohle sice není boxerský ring. Ale i my bojujeme. I my chceme vyhrát. Je mi líto, Bringhame. Zítřka nebo pozítří vzkážu pro Keemanovy. Do té doby se o vás budu starat, jak nejlépe dovedu. Hledá vás zákon, pane. Keemanovi jsou v právu.“

Po těchto slovech odešla z pokoje. Dave ležel se zavřenýma očima a ptal se, kdy konečně prolomí řetěz smůly.

Osud si s ním krutě zahrává!

Dave Bringham v hloubi duše vždy věřil v to, že cesty člověka jsou předem určeny, že všechno je napsáno ve velké knize života.

A v této souvislosti věřil, že to Stvořitel všechno takto chtěl.

Ale nyní velmi o Stvořiteli zapochyboval a zdál se mu stejně nemilosrdný jako lidé.

* * *

Později – již po západu slunce – přišel za ním do pokoje Johny Mills.

Měl na sobě ještě pracovní oděv – jako by venku pracoval někde na poli. Měl nasazené niklové brýle a to znamenalo, že vidí.

Když vstoupil do pokoje, Dave se probral z několikahodinového spánku a pocítil úžasný hlad. Poté, co Johnny Mills zesílil světlo lampy a posadil se na kraj postele, Dave se na něho beze slova zadíval.

Po chvíli se zeptal – a bylo to zároveň i konstatování: „Takže už zase vidíš, Johnny?“

Johnny Mills přikývl. „Už pár měsíců s brýlemi jakž takž vidím,“ řekl. „A možná, že se to s postupem času ještě zlepší. Od té doby, co už nedostávám do hlavy rány, se všechno dostává zase do pořádku. A ranč a práce na farmě mi prospívá. To bylo štěstí, že jsem tehdy nepřišel o ranč, když jsem vsadil všechno na vítězství proti tobě. Ale i tady jsou problémy. Nikde není klid a štěstí. – Zdá se, že ty jsi ještě větší smolař, Dave.“

Ten přikývl.

Pak se zeptal: „Chcete mě vydat Keemanovým?“

„Moje žena Jeyne chce, já sám jsem se ještě nerozhodl,“ odpověděl Johnny Mills.

Poodešel těžkopádně k židli a posadil se.

„Je to mocný klan,“ zamumlal. „Spolu s Thorwaldovými tady v kraji vládnu. Ovládají obrovské plochy pastvin. A pořád sem dovážejí dobytek, samý dobytek. Mají moc peněz. Skupují dobytek v Nebrasce a Kansasu a odtud ho přivážejí sem na laramieskou prérii. Ale zimy jsou tady dost drsné a když přijdou první ledové větry, venku na prériích se žádné stádo neudrží. Pak se musí stáda někam v bezpečí ukrýt. A toto bezpečí je pro ně právě tohle údolí. Tady je místo pro deset tisíc a možná i víc kusů skotu. Tady mohou přezimovat. Chrání je tady hradba hor. Jsou tu lesy, chráněné kotliny. – A protože je to tak, Thorwaldovi a Keemanovi sem dobytek přivenou.“

Na chvíli se odmlčel, zatnul pěsti a položil je na kolena. „Je nás tu v údolí sedm rodin – všechno rančeři nebo farmáři jako já. Chováme dobytek, koně – a zkoušíme i něco vypěstovat. Sadíme brambory, obilí, řepu a sklízíme spoustu sena. Ale s tím vším bude konec, až do údolí Thorwaldovi a Keemanovi přiženou stáda. Protože odsud už se nehnou. Zůstanou v údolí, aby měl jejich dobytek kde přečkat zimu. – Tak je to!“

Když zmlknul, pochopil Dave Bringham všechno.

Johny Mills se zvedl a odešel ke dveřím.

„Jsou dvě možné cesty,“ řekl odtamtud. „Buď se s Thorwaldovými a Keemanovými dáme do boje a přitom nás zabijí, protože je to klan s mnoha ostřílenými hochy, kteří mají kolty hezky nízko. Proto taky museli opustit Kentucky. Anebo je možné se pokusit s Keemanovými spřátelit tak, že jim vydáme jejich nepřítel.“

„Mě!“ pronesl Dave hořce a tvrdě.

„A já jsem nevinný,“ dodal.

„Já jsem na Zane Keemana zezadu nestřílel.“

„Tomu taky nevěřím,“ zamumlal Johny Mills.

Otevřel dveře, když zvenčí zazněly kroky. Vešla jeho žena Jayne s podnosem, na němž se kouřilo z teplé večeře.

To je skoro barbarské, pomyslel si Dave Bringham. Nejprve člověka nakrmí, postarají se o něj a pak...

Přerušil běh svých myšlenek. Protože venku začal jako pominutý štěkat pes. Bylo slyšet zvuk kopyt několika koní.

„To budou Keemanovi,“ řekl Johny Mills tvrdě. „Všude hledají Daveho Bringhama.“ Podíval se na Jayne, na Daveho a pak opět na ni.

„Uvidíme,“ řekl.

Pak vyšel ven.

Jayne položila podnos na malý stůl, ztlumila lampu a vrhla na Daveho divný pohled.

„Johny jim vás asi nedokáže vydat,“ řekla. „Je odvážný

a šlechetný. Nedokáže jen tak zradit člověka. Raději by bojoval. Ale to já nedovolím. Mám nad ním moc! Budu s ním mít dítě. – A vy, Dave Bringhame, jste nám již jednou přinesl veliké neštěstí.“

Po těch slovech vyšla ven. Zavřela za sebou dveře a otočila klíčem v zámku.

Dave Bringham by chtěl pokračovat v útěku, ale nedokázal to. Byl vydán na milost a nemilost Johnymu a Jayne Millsovým.

* * *

Když Johnny Mills uklidnil psa, nemusel ani dlouho čekat. Hned se objevili jezdci.

Blížili se napříč polem a zahradou.

Johnny Mills zaskřípal zuby a chtěl zpoza dveří vytáhnout svou pušku. Ale přišla Jayne a pevně řekla: „Nech toho, Johnny, nebo tě zabijí! Víš, co udělali s Alexem Mannenem a jeho synem Billem před pár týdny, když Keemanovým vyhnali jedno stádo, co sem přišlo z prémie. Co myslíš, že by bylo s tebou, Johnny?“

Ta otázka zněla tvrdě a hořce.

Johnny Mills odfrkl nosem a pomyslel na to, že Jayne čeká dítě. Možná to bude syn. Ach, bude mít syna. Jaksi cítil, že to teprve bude ten správný smysl jeho života.

A tak poslechl a nechal pušku za dveřmi.

Jezdci se mezitím zastavili.

Vedl je Arthy Keeman – tmavý chlap indiánského výzoru, který měl za sebou doma v Kentucky několik soubojů a který se zde ve Wyomingu stal nebezpečným revolverovým hrdinou.

Měl s sebou čtyři jezdce a z koně řekl Johnymu Millsovi: „Hledáme ještě pořád boxera Daveho Bringhama. Kdyby se tady u vás zastavil a chtěl jídlo a koně, copak byste

udělal Johnny Millsi? A co byste dělal, kdyby tady ještě nebyl, ale teprve přišel?“

To jsou drsné a nemilosrdné dotazy. A byly položeny tak arogantně a tak výhružně, že by to hrdému člověku vehnalo do tváří krev.

Také Johnny Mills cítil horkost na rtech. Byl rád, že byla tma a že není vidět jeho brunátný obličej. Dřív než mohl odpovědět, slyšel, jak Jayne říká:

„Pane, určitě byste od nás chtěl, abychom se k vám chovali jako dobří sousedé a abychom vám vydali Daveho Bringhama, že? Proč potom jezdíte přes naše pole a ničíte nám zeleninu? – Copak to se mezi sousedy dělá?“

Nevyřkla tu výčitku nijak tvrdě či ostře – spíše klidně a věcně.

Jezdci se mezi sebou tiše zasmáli.

Pak Arthy Keeman suše odvětil: „Madam, už jsem vás několikrát viděl v Laramie. Je na vás pěkný pohled a já si strašně potrpím na ušlechtilé koně, prvotřídní psy a krásné ženy. Ale vy máte manžela, který si zřídil ranč a farmu na velice nepříhodném místě. Jste manželkou člověka, který nemá na to, aby byl rovnocenným sousedem Keemanů a Thorwaldů. Váš muž není o nic víc než pouhý osadník. A všichni osadníci jsou pro nás něco jako veš v kožichu.“

Udělal malou přestávku a obrátil se přímo na Johnnyho Millse: „Stojíte nám tady v cestě. Naše stáda přijdou ještě letošní zimu sem do údolí. Bylo by lepší pro vás všechny tady, kdybyste odešli. Nemuseli bychom vás vyhánět. A teď dům prohledáme. Chtěl bych se přesvědčit, že jste toho lumpa u sebe neschovali. Prohledali jsme všechny domy tady v údolí. Jděte nám z cesty! Stranou! Vanci! Ollie! Běžte dovnitř a porozhlédněte se tam!“

Byly to přesné chladné rozkazy.

Dva z jezdců seskočili ze sedel a vydali se ke dveřím, před

nimiž stál Johnny Mills a jeho žena.

Johnny Mills se chtěl opět pohnout, aby sáhl za dveře pro pušku, která tam byla opřená o stěnu, ale Jayne se mu zavěsila do rámě. Vypadalo to téměř, jako by hledala oporu, protože jí náhle přestaly sloužit nohy. Ale chtěla jen zabránit, aby vyndal pušku.

A teď jej dokonce odtáhla ode dveří.

Ale neřekla nic, neprozradila, že tam v pokoji leží Dave Bringham. Ačkoliv to bude už zřejmě jen otázkou několika minut, že Daveho Bringhama najdou.

Ale nepadlo ani slovo.

Oba hoši s revolvery, Vance a Ollie prošli s vytaženými kolty kolem Johnnyho a Jayne Millsových do domu. Jayne, která se zavěsila do Johnnyho rámě, cítila, jak se její muž chvěje po celém těle. A věděla, co to pro Johnnyho znamená, že musí všemu jen přihlížet.

Oba zaslechli, jak Arthy Keeman říká: „Ten Bringham musí být už se silami v koncích. Víme, že byl zraněn v Cheyenne. A v horách jsme našli stopy, které nasvědčují, že stěží dokázal jít. Teď určitě leží v nějaké skrýši a zůstane tam tak dlouho, dokud nezemře. Nebo najde útočiště u lidí jako vy. – Uvidíme.“

Řekl to s velkým důrazem.

Uvnitř v domě si počínali hledající muži velmi hlučně. Otevírali všechny dveře skříní, truhlic, pokojů a poklopy do sklepa a na půdu.

Občas zařinčí nádobí, je slyšet převrácení stolů a židlí. Tam uvnitř probíhala důkladná domovní prohlídka.

„Vy lumpové, vy sprostí lumpové!“ zakřičela Jayne ostře.

„Kde se kácí les, tam lítají třísky, milostivá,“ řekl Arthy Keeman z koně. „A tenhle dům stojí na špatném místě. Před příchodem zimy sem přiženeme pár tisíc kusů dobytka. – Budete tady ještě, Johnny Millsi?“

Ale nečekal na odpověď, protože po té otázce se rozesmál.

„Možná se dáte dohromady a budete bojovat proti nám,“ řekl. „To by bylo prima, ne?“

Johnny a Jayne stáli celí ztuhlí. Najednou pocítili hrůzu.

Nechápali, jakto že ti chlapi uvnitř ještě neobjevili Daveho Bringhamu.

Vždyť se nemohl jen tak vypařit do vzduchu.

A v domě zase není tak dobrý úkryt, aby jej nenašli.

Oba muži zase vyšli ven z domu. Dali si značnou práci, protože namáhavě odfukovali jako po rychlém běhu.

Ale jeden z nich řekl: „Není tam nikdo, Arthy!“

„No dobrá, tak prohlédneme ještě stáje, stodoly a kůlnu. Jdeme!“

Rozjeli se a ti dva muži se rozběhli k přístřešku, kde stály vozy.

Johnny a Jayne pořád ještě stáli celí zkoprnělí. Nemohli prostě pochopit, že Daveho Bringhamu nenašli. A v tom Jayne, která se třásla po celém těle, promluvila: „Johnny, slib mi, že nebudeš střílet. Nech pušku na pokoji. Nevyndali ti z ní náboje, možná tě chtějí zkoušet. A neměl bys Šanci, protože jejich revolvery jsou rychlejší. Slib mi to, Johnny!“

„Ano,“ řekl stísněně, „bylo by beztak pozdě.“

Tu se Jayne otočila a spěchala do domu.

Nevšímá si toho nepořádku a spouště ve velké kuchyni. Utíkala do pokoje, ve kterém ležel Dave Bringham, když vycházela z domu. Zamkla tehdy za sebou dveře. Teď byly otevřené.

Lampa, která v pokoji svítila, byla teď zhasnutá. Ale kuchyňskými dveřmi sem dopadalo dost světla.

Postel, ve které ležel Dave Bringham byla ustlaná. Přes ni ležela přetažená pestrá vlněná deka.

A podnos s večeří zmizel.

Okno, které předtím bylo dokořán, teď ale bylo zavřené. Náhle se ale zvenčí pootevřelo. Ukázala se hlava Daveho Bringhama. Chraptivě šeptal: „Pomozte mi dovnitř, Jayne. Pomozte mi, než ti šťouralové přijdou za dům, aby se porozhlídli i tady.“

Jayne se náhle zmocnil radostný pocit. Měla velkou sílu a pomáhala Davemu, když se šplhal přes rám okna do pokoje.

S její pomocí to zvládl.

Ale teď byl vyčerpaný. Sedl si na židli a namáhavě oddechoval. „Běžte ven, Jayne. Zavřete dveře, aby tady vevnitř byla tma. – Rychle! – A mockrát děkuju, že jste mě neprozradila!“

Poslechla a byla trochu zmatená.

Protože až teď si docela jasně uvědomila, že jí ani na mysl nepřišlo, aby jej prozradila.

Když totiž viděla, jak jezdcí zdupali jejich zahradu a když Arthy Keeman hovořil o tom, co osadníci mohou od jeho klanu čekat, náhle se v ní cosi zlomilo.

Stoupala si vedle Johnyho a zašeptala mu, že je všechno v pořádku.

Jezdci mezitím ukončili prohlídku. Chystali s k odchodu. Arthy Keeman k nim přes dvůr popojel a hrubě na ně zavolal: „Skončili jsme tady! A kdyby se tady Bringham objevil, nebo kdybyste se o něm něco dozvěděli, dejte nám vědět! Jestli to neuděláte, jste naši nepřátelé. A to byste pak hořce litovali!“

Po těchto slovech všichni odjeli. Zamířili cestou k Benu Burkovi, sousedovi Johnyho Millse.

A tam se bude určitě všechno opakovat. Johny Mills otočil hlavu a zadíval se na Jayne.

„Neprozradilas ho,“ řekl.

Položila mu tvář na rameno. Chtěla cítit jeho blízkost.

„Zabili by ho,“ zašeptala. „A nejsou nic jiného než piráti.“

Najednou se mi zdálo nelidské vydat jim nemocného člověka. Pojď, jdeme k Davemu Bringhamovi.“

Když přišli do pokoje, Dave se právě zhroutil vyčerpáním v bezvědomí ze židle.

Rozesílali mu znova postel. Johnny Mills jej pak bez větší námahy položil na lůžko. Sil měl stále ještě hodně.

Když pak seděli v kuchyni u večeře, jídlo jim nechutnalo. Johnny ukázal na převrhnutý příborník.

„To je jako výzva. A tu buď přijmu, nebo budu mlčet. A pokud jde o mne, já bych ji nejraději přijal! Já té pirátské sebrance ukážu, že s lidmi se takhle nezachází.“

Když to řekl, vstal a postavil příborník zase na správné místo. Jayne beze slov sbírala poházené nádoby.

Ještě dřív, než byli hotovi s úklidem, zaslechli dusot kopyt.

Když přišli před dveře, měl Johnny Mills v pohotovosti svou pušku. Jayne tentokrát nic nenamítala.

Jezdec seděl na oslu.

„Už u vás byli?“ zeptal se.

„Sesedni, Alexi,“ zamumlal Johnny Mills. On i Jayne mlčky přihlíželi, jak Alex Mannen sesedá z hubeného zvířete. Měl u sebe zbraň. Byl to malý, podsaditý človíček s neuvěřitelně dlouhým krkem a velkým ohryzkem. Při pohledu na něj jste museli bezděčně myslet na ptáka, který spolkl příliš velké sousto.

Zbraň držel v levé ruce. Protože pravačku měl ovázanou až k lokti. Pomalu se blížil.

„Byli i u mě a Peta Wooda, u Jube Jordána a Linea Jeffersona. Prohledávají všechno a chovají se hrozně. Hledají Daveho Bringhama, který před desíti dny v Cheyenne...“

„To všechno víme, Alexi,“ přerušil ho Johnny a zeptal se: „Co máš s rukou, Alexi? – Už jsme se dlouho neviděli, což? Byl jsi pryč?“

Alex Mannen ztěžka polkl.

„Samozřejmě jsem nebyl pryč – ale měl j sem moc práce. Kácel j sem dřevo a stavěl novou ohradu pod horou. Ruka? – Ale, to nic není. Roztrhl jsem si kůži o rezavý hřebík. Rána se zapálila. Taky u vás ta banda všechno pozpřeházela nebo dokonce rozbila? U nás už není kousek nádobí v pořádku. I ten poslední hrníček...“

Vešel mezitím kolem Jayne a Johnyho do domu a zadíval se na smetenou hromádku střepů. Když se obrátil, jeho oči se zablýskly.

„Ať už je ten Bringham kde chce,“ řekl Alex Mannen, „u vás určitě není, protože to by ho Keemanovi našli. Ale někde v údolí být musí. Slyšel jsem, že Keemanovi našli jeho stopy. Sešel průsmykem do údolí. Prý vypálil po Zane Keemanovi. To z něj dělá našeho spojence: dal bych hodně za to, kdybych věděl, kde ho najít.“

Jeho poslední slova jsou zrádná a z dravcích očí mu číhá dychtivá touha.

„Tady není,“ řekl náhle Johny klidně. „A ti čmuchalové od nás jeli k Benu Burkovi. Tam se bude asi všechno opakovat. Ti nejenom hledají Daveho Bringhama, ale zároveň zkoušejí, kolik si necháme líbit. Dnes v noci se přesvědčili, že jsme všichni zbabělci a že se neodvážíme postavit se jim na odpor.“

Alex rychle přikývl: „Tak je to, ale měli bychom se spojit a bojovat. To bychom opravdu měli. Johny, přidáš se?“

Johny Mills zaváhal s odpovědí.

Ale pak řekla trpce Jayne: „Vyženou nás z údolí, když se nebudeme bránit. A potom, co jim to jejich hulvátství dnes tak snadno prošlo, myslí si, že to pro ně bude hračka, poslat nás k čertu. Musíme všichni držet spolu a postavit se jim.“ Když to řekla, Johny Mills přikývl.

„Protože teď všechny lidi v údolí objíždíš, můžeš jim to vyřídit. Půjdem zítřka po západu slunce k tobě na ranč.

Máme na něj všichni nejbliž.“

Alex Mannen na něj překvapeně zíral. Otevřel ústa, jako by chtěl něco říci. Ale zase je zavřel a polknul.

„Tak dobrá,“ přikývnul. Ještě jednou se svýma ostržížima očima rozhlédl kolem.

„Ty jsi přece taky kdysi býval boxer, Johnny,“ zamumlal. „A možná, že toho Bringhama znáš, ne?“ Učinil krok vpřed a podíval se na Johnnyho ještě ostřeji. „Možná k tobě Dave Bringham utekl. Možná si v nouzi vzpomenu na staré časy a...“

„Ty blázne,“ přerušil ho Johnny Mills. „Už před dobrým půldruhým rokem jsem proti Bringhamovi bojoval v Saint Louis. Na pár měsíců jsem potom oslepl a přišel o všechny svoje úspory, protože jsem vsadil na svoje vítězství. – Ano Daveho Bringhama znám.“

„Aha,“ zavětril Alex Mannen. „Porazil tě a zruinoval. Asi bys ho s radostí Keemanovým vydal, že?“

„Co bys dělal ty, Alexi?“

Špičkou jazyka si nevzrušeně přejel po krvavě červených rtech, které se vůbec nehodily k tak vychrtlému člověku.

Ale na otázku Johnnyho Millse neodpověděl. Velice rychle vyšel z domu a vyšplhal se na osla a odjel.

„Ten člověk se mi nelíbí,“ řekla zamyšleně Jayne. „Mám pořád pocit, že je pomstychtivý, nebezpečný a zákeřný. A měla jsem pocit, jako by měl na Dave Bringhamovi veliký zájem – nenormální zájem.“

„No možná bychom se i my o něj velice zajímali, kdyby u nás náhodou nebyl,“ zamručel Johnny zamyšleně. „Dříve u sebe nosil Alex Mannen revolver. Byl jediným z nás, kdo nosil zbraň jako něco samozřejmého. Ale dnes u sebe zbraň neměl. – Že by ta zraněná ruka? – Ale hýbat s ní může docela dobře.“ „Možná ale ne tak dobře, aby se mohl spolehnout na revolver,“ opáčila Jayne trpce.

Když Alex Mannen přijel k Pete Burkovi, byli už Keemanovi hoši zase pryč.

Pete Burke, jeho žena a tři synové stáli venku před domem, když Alex přijížděl. Nezdržel se dlouho, položil jim jen pár otázek a oznámil, že se všichni sejdou zítra v noci u něj. Ještě jednou se zeptal na Daveho Bringhama a jel dál.

U lesíka, kolem něhož museli Keemanovi chlapi projíždět, se zastavil a tiše zaklel.

Pak vyčkával v sedle svého osla a celou půlhodinku se zamýšlel nad svým strachem. Ano, poprvé cítil zvláštní strach

A nedokázal se ho zbavit. Byl to strach, který číhal kdesi v skrytu jako dravé zvíře.

Pak konečně slyšel, jak se blíží jezdcí. Když byli na jeho úrovni, vyrazil krátký hvízd. Půda zde byla měkká, travnatá, proto nebyl dusot kopyt nijak zvlášť hlučný. Zaslechli jeho hvízdnutí. Jezdci se zastavili a on ještě jednou zapískal jakýsi signál – tentokrát ale slaběji než předtím.

Přijel k němu Arthy Keeman.

„Moc se mi nelíbí, že musím jet k tobě, když si hvízdneš,“ řekl ironicky.

„Ale je lepší, když zůstanu v úkrytu – nepozorován,“ zamumlal Alex Mannen. „Daveho Bringhama jste samozřejmě nenašli,“ konstatoval.

„Ne,“ podrážděně odpověděl Arthy Keeman. „Zjistil jsi něco, Mannene?“

„Jestli se schovává někde v údolí, najdu ho,“ řekl Alex Mannen. „Jsem teď na vaší straně a s mou pomocí se to podaří. Jak se vede vašemu staršímu bratrovi? Máte zprávy z Cheyenne?“

„Zůstane na živu a jednoho dne se vrátí domů. A to bude den, kdy se ostatní lidi tady v údolí budou muset spakovat a vypadnout.“

„Jen já ne,“ řekl Alex Mannen rychle. „Já ne, protože já jsem s vámi. Jsem váš přítel. Po tom, co jste mě a mého Billa tak přitlačili, vím, koho mám poslouchat.“

„Tak koukej, abys nám byl nějak užitečný,“ řekl Arthy Keeman suše. A dříve než pobídl koně, položil otázku: „Ten Mills byl přece taky kdysi boxer. Nemohl ho Dave Bringham znát a k němu...“

„Vyloučeno! Kdysi spolu bojovali v Saint Louis: Mills tenkrát vsadil všechny peníze na svoje vítězství a prohrál. Na nějakou dobu potom oslepl. V ringu neexistuje slitování. Myslím, že by se za tehdejší porážku Bringhamovi pomstil. U Johnyho Millse Dave Bringham určitě není. Ale Johny Mills je pro vás nebezpečný. Chce, aby se lidi z rančů sešli. Bude proti vám organizovat boj.“

„No dobrá,“ řekl Arthy Keeman. „Dej nám vědět víc!“

Po těch slovech odjel.

A Alex Mannen opět pocítil strach.

Jel domů a přemítal znovu o svém rozhodnutí, které z něj udělalo zrádce a postavilo jej na stranu Keemanových.

Ale nakonec se zabývá jedinou myšlenkou. Je to otázka, která zní: Proč ten Bringham utekl sem do údolí?

Byla to náhoda?

Nebo to byl záměr?

A byl-li to záměr: proč?

Toto proč nahánělo Alexu Mannenovi neustálý strach.

Přesně tutéž dobou jen asi sto mil od Cheyenne seděla dívka Kristýna Thorwaldová u lůžka Zaneho Keemana a krmila jej, protože byl ještě příliš zesláblý na to, aby mohl donést lžíci k ústům. I děvče velmi zhublo a zbledlo v důsledku mnoha probdělých nocí. Zane Keeman by možná ani bez její obětavé péče vůbec nedokázal krizi překonat.

Dnes nebyl Zane Keeman po jídle tak zesláblý, aby zase hned usnul. Dnes zůstaly jeho ledovcově modré oči otevřené a pozoroval Kristýnu. „Jsi báječná, Kristýno,“ zamumlal. „Na tebe se člověk v nouzi může spolehnout. Jsem velice hrdý na to, že se staneš mojí» ženou. Jenomže budeme muset svatbu odložit o několik týdnů. Dostal jsem to pořádně. Ale jsem jako vlk. Až se mi rány začnou hojit, tak to půjde rychle. A i sílu budu mít brzo jako mladý buk zjara.“

Pokusil se usmát, ale působilo to křečovitě a násilně. V očích se mu zase zaleskla horečka. A na čele mu vystoupily jemné krůpěje potu. Ale dívka se už nedokázala dále ovládat. Musela se zeptat: „Zane, jsi si jist, že to byl Dave Bringham, kdo tě střelil do zad? Uvedl jsi to šerifovi do protokolu. Nezmýlil ses?“

Když se odmlčela, hned zalitovala, že se zeptala. Protože v očích Zaneho Keemana bylo možné zpozorovat divoký vztek. Jeho vyholený obličej potemněl a po spáncích mu začal stékat pot.

Vzala šátek, jako už tolikrát a začala mu utírat tvář.

„Snad ti nepobláznil hlavu, Kristýno?“ zeptal se chraptivě a nedůvěřivě. „Proč se o něj tak zajímáš?“

Zaváhala a pak klidně řekla: „Zachránil mou mladší sestřičku z řeky, kde by se jinak bývala utopila. Jsem mu přinejmenším zavázána díkem. A nemyslím si, že by to byl člověk, který by na někoho střílel zezadu. Zane, nadělal sis spoustu nepřátel a někteří z nich se tě bojí nebo tě nenávidí natolik, že by byli schopni se za tebou připlížit a střelit ti do zad. Ale o Davu Bringhamovi si to nemyslím. Zane, prosím tě, buď spravedlivý! Víím, že mě máš za to nejcennější, co ti může patřit, a že každého muže, o kterém si myslíš, že by ti mě mohl vzít, bys chtěl nejradši zabít. Jsi ten, který chce všechno mít, a někdy mi to nahání strach. Ale máš moje slovo, Zane. A já ho dodržím

a budu ti dobrou ženou, pokud si uchováš v mých očích úctu a dodržíš slib, kterými dáš. – A vážít si můžu jenom férového člověka, Zane.“ Ležel se zavřenýma očima a zřejmě přemýšlel. Prsty se mu neklidně pohybovaly.

Když se pak na dívku podíval, v očích mu plály podivné plamínky, jako by náhle přišel na jakousi myšlenku.

„Chtěl jsem se s ním jenom bít a na to byl jako boxer zvyklý,“ řekl potom. „Ale dostal strach a tak mě střelil do zad. Možná na mě taky vystřelil, aby mě odstranil z cesty. Zamiloval se do tebe, Kristýno a chce tě mít. Mnoho mužů se odváží lecčehos, aby získali to, po čem zatouží. Mluvím pravdu, Kristýno, spolehni sena mne. Jenom svůj slib teď na několik dní nebudu moci splnit. Slíbil j sem ti tenkrát, že dám pozor na tvé divoké bratříčky. Ale to teď nějakou dobu nebudu moci. Jsou sami svými pány. Ten zatracený Bringham mě připravil o vliv na tvé bratry. Jsou teď volní jako dva rysi, kteří už byli napůl zkrocení. Za to mě nemůžeš dělat odpovědným, Kristýno.“

„Ne,“ zamumlala a s lítostí pomyslela na své mladší bratry Chipa a Buda, pro které byl Zane velkým člověkem, kterého se pokoušeli následovat.

Co teď z nich bude? Od nikoho jiného rozkazy nepřijímali, ani od svého nejstaršího bratra Billa, který byl ženatý s Mary Keemanovou a který velí Thorwaldovým. Chip a Bud velice rychle sahají po zbrani a to je zlé. Protože zručnost v zacházení s revolverem jim dává do rukou moc.

Kristýna se znovu a znovu ptala, jak to všechno skončí.

Dívala se na Zaneho, který vyčerpáním usnul. Ptala se jako už tolikrát, proč se vlastně chce stát ženou tohoto muže. Skutečně jen kvůli svým divokým bratrům, na které pak skrze něj bude mít vliv? Nebo se jí také líbil, protože z něj vyzařuje nespoutaná a vše ovládající mužnost?

Až dosud si myslela, že úcta a obdiv děvčete stačí, aby se

mohla stát manželkou a že láska už pak přijde sama od sebe.

Ale teď...

Cítila pochyby. A musela neustále myslet na Daveho Bringhama. Téměř každý den dostává zprávy z Laramie. Takže věděla, že Dave Bringham je pořád ještě na útěku, a přiznala si, že má o něj starost.

A i ona si kladla podobnou otázku jako Alex Mannem: „Proč Dave Bringham utekl zrovna tam, kde bydlí Keemanovi a Thorwaldovi?“

Byla to náhoda? Nebo v tom byl záměr?

A byl-li to záměr, chce tam snad hledat toho zákeřného nočního střelce? Kristýna Thorwaldová hodně a důkladně přemýšlela a se svými úvahami byla celkem na správné stopě. Ačkoliv směr útěku Daveho Bringhama určil ne on sám, nýbrž jakési řízení osudu, určitě by se do tohoto kraje dostal, i kdyby byl při silách a při zdravém rozumu.

* * *

Na ranči Alexe Mannena se konalo setkání osadníků z údolí. Když se Johnny Mills z tohoto setkání vrátil, byl už téměř den. Postaral se o koně a ani už nešel do domu, protože se nevyplatilo jít si lehnout a nechtěl připravit Jayne o poslední hodinu spánku. Sedl si venku na lavičku a vykouřil dýmku. Po chvíli se pak zvedl a pomalu se začal procházet. Díval se na všechno, co bylo v ranním rozbřesku možné rozeznat a pocítil hrdost na tento malý ranč – farmu. Johnny Mills se mezitím dostal za dům – k oknu pokoje, ve kterém ležel Dave Bringham. Okno bylo zavřeno jen způli.

Johnny Mills pocítil jakousi zvědavost. Rozevřel okno trochu více a podíval se dovnitř. V slabém ranním světle poznal, že Dave Bringham je vzhůru.

Dívali se na sebe mlčky. Pak se na sebe usmáli tak, jako by chtěli vyjádřit tiché porozumění.

„Tak jak to dopadlo?“ zeptal se pak Dave tiše.

„Budeme držet spolu,“ odpověděl Johny Mills. „Nedáme se těmi piráty vystrnadit. Utvoříme mužstvo. Zvolili si mě za vůdce. Je nás celkem sedmnáct mužů schopných boje.“

Mezitím už okno dočista rozevřel a opřel se pohodlně o rám. „Jak se daří, Dave? Už nespíš?“

„Ne,“ řekl. „Hodně jsem přemýšlel. A měl bych pár otázek.“

Johny Mills mlčky přikývl.

„Keemanovi-především Zane Keeman si zřejmě nadělali spoustu nepřátel. Kdo je v tomto kraji největším nepřítelem Keemanových a kdo by byl schopen střílet zezadu?“

Teprve po hodně chvíli zamumlal Johny Mills: „Na takovou otázku není snadná odpověď. Kdo si vezme na svědomí, že řekne o někom, že by byl schopen zákeřně střílet zezadu? – Ne, tak jednoduché to není.“ Opět se na chvíli zamyslel a jeho pohled za levnými niklovými brýlemi je velmi hloubavý a vážný.

„Možná bys mi mohl dát, Dave, ještě nějaké tipy,“ zamumlal, „které souvisejí s tvými otázkami.“

Dave se na posteli trochu napřímil.

„Je to docela jednoduché,“ řekl. „Ten sprostý, zákeřný střelec ztratil tam v uličce revolver, ze kterého střílel. Zbraň byla zakrvácená. Takže Zane Keeman ho musel zranit na ruce nebo na paži a musel to být zbabělec, který se hned dal bezhlavě na útěk. Revolver zajistili. Mysleli si, že ta zbraň patří mně. Ale já žádnou zbraň nemám. Kdybych tedy našel člověka, který je zbabělý a je nepřítelem Zaneho Keemana a který nemá svůj revolver a navíc byl v té době v Cheyenne, pak bych měl šanci dokázat

svoji nevinu. A možná, že by se našli i lidé, kteří by tu zbraň poznali a dosvědčili by, komu patří. To je všechno, Johny.“

Johny Mills lehce přikývl.

„Znám člověka, který má ovázanou ruku a paži, který už nenosí revolver a kterého na příkaz Zane Keemana zmlátili. Syn toho člověka byl zraněn. A ten člověk před časem jako by se propadl pod zem.“

„Kdo je ten člověk?“

Dave Bringham se zeptal ostře a chvil se po celém těle.

Johny Mills sotva znatelně zavrtěl hlavou.

„Tak rychle nelze hned někoho podezřívát,“ zamumlal.

„V životě se často dějí podivné náhody. Musím nejprve zjistit, jestli byl skutečně v Cheyenne. A pak musím zjistit, jestli je ten revolver v Cheyenne skutečně ta zbraň, kterou ten muž donedávna nosil a teď už ji nemá. Pak teprve něco podniknu.“

Dave Bringham udělal rukou rezignovaný pohyb.

„Musím se ti bohužel podřídit. Budu potřebovat ještě pár týdnů, než se obejdu bez tvé pomoci, Johny. A pokud ti vzniknou nějaké výdaje – mám na mysli telegramy, cesty vlakem a podobné věci, pak si vezmi tam z toho váčku s penězi. Je tam skoro tři tisíce dolarů. Polovina z nich patřila Andymu Baxterovi, ale ten je mrtev.“

Nakrátko se odmlčel.

„Nikdy bych nečekal, Johny, že ty a tvoje žena mi pomůžete. Tehdy v Saint Louis...“

„Nech to být,“ přerušil ho Johny Mills. „Byl jsem tehdy skoro v koncích. Protože ten ranč tady, který jsem zdědil, byl neobydlený, opuštěný. Ale měl jsem věrnou a milující ženu. A začal jsem tady s ní nanovo. Jsem hrdý na to, že se mi to tady trochu povedlo rozhábat, jsem na to víc hrdý než na vyhraný zápas se silným soupeřem. A teď jdu do ohrady podojit krávy.“

V průběhu několika následujících dní se Dave Bringham rychle zotavoval. Johnny Mills se na celý den někam ztratil a vrátil se domů teprve pozdě po půlnoci.

Našel Dava Bringhama, jak sedí na verandě. Dave poprvé vstal a protože se za dne nemůže objevit venku, využívá noci, aby si trochu zvykl na chůzi po venku.

Johnny Mills se nejprve postaral o svého koně a pak se posadil k němu.

„Tvé ženě se vede dobře,“ zamumlal Dave. „Byl tady jeden z Jeffersonových hochů a pomáhal jí. Já jsem se schoval. – Přišel jsi na něco, Johnny?“

Ten ještě chvíli mlčel, jako by si musel nejdříve všechno rozmyslet a ověřit.

Ale pak řekl: „Ten muž, kterého mám na mysli, byl v Cheyenne. Našel jsem dva lidi, kteří to můžou dosvědčit, protože s ním seděli v jednom vagónu. A i na nádraží si zřízenec vzpomněl, že mu prodával jízdenku do Cheyenne. I Keemanovi a Thorwaldovi jeli ten den do Cheyenne. Dělalí veliké nákupy před svatbou.“

„Ano, to bylo ten den,“ zamručel Dave. „A co teď?“

„Budu pokračovat,“ řekl Johnny Mills. „Budeš mi muset dát peníze, protože bych chtěl jet s pár lidmi do Cheyenne. Mezi těmi lidmi bude i člověk z Laramie, který před pár týdny opravoval revolver toho člověka. Obvykle na vnitřní straně kohoutku vyrývá svoji značku a datum dne opravy. Určitě ten revolver pozná. Musím tedy se všemi svědky do Cheyenne a budu na dva dny pryč. Požádal bych tě tedy o nějaké peníze na jízdu a nocleh. Já sám nemám tolik hotovosti, abych mohl všechno zaplatit třem čtyřem lidem. Chtěl bych tady ještě zítra zařídit vše nejnnutnější a pak tě tu nechám s Jayne na dva dny samotného.“

Když domluvil, dlouho oba mlčeli. A Daveho

Bringham se zmocnil pocit, který prostě nedokázal popsat. Nevypravil ze sebe ani slovo.

Teprve po delší chvíli stísněně řekl: „Ze to všechno, Johnny, pro mě děláš -zrovna pro mě.“ „Někdo to udělat musí,“ zamumlal Johnny. „A ty jsi člověk, který pomoc potřebuje. A mně dělá dobře, že ti pomáhám. Je mi, jako bych udělal definitivní čáru za svou minulostí.“

Opět se na dlouho odmlčeli. Pak se ozval Dave Bringham: „Ztratil jsem Andyho Baxtera, který mi byl přítelem i otcem zároveň. Johnny, budu do konce života tvým přítelem, ať to chceš či ne, ať se ti to líbí nebo ne.“

„Docela tě mám rád, Dave,“ zamumlal Johnny Mills.

I následující den proběhl bez vzrušení. Toho dne Johnny Mills tvrdě dřel. Ze sousedů se nikdo neukázal.

Když přišla noc, připravil si Johnny Mills koně.

„Dave, udělám, co bude v mých silách,“ řekl. „A věřím, že to dokážu. Jenom se, Dave, dobře ukrývej. Kdyby tě tady totiž někdo zahlédl, hned se to rozkřikne. A pak by se Keemanovi vrátili.“

„Ano, Johnny,“ odpověděl Dave a nedokázal říci více. Prostě mu chyběla slova. Ale naplňovala jej vděčnost, velická, bezmezná vděčnost.

Zase myslel na to, kdo je asi onen muž, jemuž je Johnny Mills na stopě.

Ale nezeptal se. Pochopil už dávno, že Johnny Mills chce získat všechny důkazy.

Až teprve ten člověk z Laramie pozná v Cheyenne zbraň nalezenou na místě činu, bude to poslední – definitivní důkaz.

Johnny Mills byl člověk, který se s úsudkem nikdy neunáhli a lumpovi poskytl přinejmenším výhodu předstírání, dokud nebyly odstraněny veškeré pochybnosti.

Johnny Mills bez velkých slov odjel a zmizel v noční tmě.

Další den proběhl rovněž v klidu. Jayne se starala o dobytek a koně, pracovala na zahradě a trpělivě trávila pracovní den farmářovy ženy.

Dave Bringham, který se musel skrývat, to uvnitř v domě vydržel jen stěží.

Když přišla noc a Dave konečně mohl ven, vydal se na dost dlouhou procházku. Nevrátil se pak do domu, protože se obával, že by Jayne vzbudil. Lehl si na seno ve stodole. Dlouhé procházení jej velmi unavilo, takže ještě spal, když Jayne dojila krávy a stloukala máslo.

Kdyby máselnici přinesla do stodoly, mohl bych jí s tím pomoci, pomyslel si. Je mi pomalu stydno, že se tady jenom líně válím a ona musí všechny práce zvládnout sama.

Zrovna když chtěl otevřít ústa, aby zavolal Jayne ke stodole, slyšel, jak se blíží jezdec.

Že by to už byl Johnny Mills?

Ale to není možné. Vráti se z Cheyenne až večerním vlakem. A pak ještě musí urazit pětadvacet mil i Laramie sem na ranč. Takže se určitě nevrátí před půlnocí.

Dave vstal a přistoupil ke stěně seníku. Škvírou zahlédl jezdce.

Nebyl to Johnny Mills. Byl to dosti podsaditý chlapík na oslu, muž s nepřírozeně dlouhým krkem a velikým ohryzkem. Měl u sebe pušku. Přijel k Jayne, zastavil a kývnul na ni.

„Dnes je nádherný den,“ řekl. „A Keemanovi a Thorwaldovi zatím dají pokoj. Slyšel jsem, že kamsi vyrazili se spoustou jezdců, aby přihnali další stáda. Takže teď nemají dost lidí, kteří by pátrali po tom Bringhamovi a kteří by dohlídli na pastviny. Takže máme čas posbírat síly. Ale měli bychom být i dál ve střehu. Jakmile se Keemanovi

a Thorwaldovi vrátí do údolí, zapálíme signální ohně. – Kde je Johnny?“

Po jeho zpočátku povzbudivých a přátelsky znějících slovech přišla ta otázka dost nečekaně ostře. A v očích se mu zableskly neklidné plamínky.

Jayne se dál věnovala máselnici, i když už nepracovala tak rychle. Teď ustala docela a zeptala se: „Chcete něco Johnymu, Alexi?“

Ohryzek mu poskakoval nahoru a dolů.

„Slyšel jsem,“ řekl, „že Johnny jel vlakem do Cheyenne. Lidi z údolí si ho zvolili za vůdce a on si odjede a nedá o tom nikomu vědět, to se nedělá. Vůdce přece musí říct...“

„No dobrá,“ odsekla Jayne tvrdě. „Měl k tomu dost pádné důvody, cosi kvůli obchodu a musel se rychle rozhodnout. Určitě se vrátí ještě dnes. Jde o něco důležitého, Alexi?“

Ten se neklidně zavrtěl ve starém vojenském sedle a zakroutil hlavou.

„Vlastně ani ne,“ zamumlal. „Jenom mi to nepřipadá správné, že Johnny odjede na delší dobu z údolí a nikomu to neřekne. – Copak chce v Cheyenne?“

Jayne se na něj klidně zadívala. „Zeptejte se ho, až se vrátí, Alexi,“ odpověděla stroze a zase se začala věnovat stloukání másla.

Ale Alex Mannen se nedal jen tak lehce odbýt.

„Mohl bych dostat trochu kávy?“ zeptal se. „Na sporáku ještě jistě nějakou máte. Zajdu si do kuchyně a naliju si tam šálek. Nemusíte se obtěžovat, Jayne. Já...“

Mezitím už svého osla otočil a zamířil k verandě domu.

Ale Jayne řekla ostře: „Žádnou kávu nemám, Alexi. Ať vás ani nenapadne vkročit do domu!“

„Ohó, copak se děje?“ zeptal se. „Copak něco ukrýváte?“

„Když muž není doma, nikdo mi do domu nesmí,“ řekla ještě ostřeji.

Napůl osla obrátil a pohlédl na ni ze strany. V neklidných očích mu to nebezpečně blýskalo.

„Ten Bringham,“ řekl chraplavě, „se ještě neobjevil, co?“ Přitom zabodl do Jayne svůj zrak.

Jayne na takovou přímou otázku nebyla připravena, a ačkoliv se plně ovládala, zřejmě v jejích očích něco rozpoznal. Možná se jí oči jen na chvíli rozšířily. Nebo v nich zahlédl úlek.

„Jestli je Dave Bringham tam,“ řekl a ukázal na dům, „proč to nepřiznáte, Jayne Millsová? Vždyť Dave Bringham je vlastně náš přítel a spojenec. Postřelil Zaneho Keemana a na dlouhou dobu ho vyřadil. Jenom lituju, že ho nezasáhl lip a že Zane Keeman není mrtev. Víte přece, co mi na jeho příkaz udělali. Zmlátili mě tak, že jsem...“ Zarazil se a v očích se mu zračila úděsná vzpomínka. Zíral do prázdna, jako by všechno znova viděl.

Pak sebou trhnul a řekl: „Mého Billyho skoro zastřelili. Nenávidím Keemanovy a Thorwalovy. A je mi jedno, jestli se střílí zepředu nebo zezadu. – Jestli máte Daveho Bringhama tam v domě...“

„Není tam,“ přerušila jej Jayne rozhodně a ani přitom nelhala. „Když si myslíte, že tam je, tak jděte dovnitř a hledejte jej.“

Obličej Alexe Mannena na chvílku dostal přihlouplý výraz.

Pak si skousnul spodní ret a neklidným pohledem začal slídit kolem sebe. Nevynechal žádnou z budov. Zahleděl se i na seník a na stěnu, za níž stál Dave a škvírou ho pozoroval.

Dave Bringham měl najednou pocit, jako by Alex Mannen přejemným instinktem kojota zavětril jeho přítomnost. Ano, ten člověk byl vystrašený jako kojot a právě proto byl jeho instinkt velmi vyvinutý.

Alex Mannen náhle svého osla obrátil a odjel.

Jayne se za ním dívala. Pak otočila hlavu a podívala se do stodoly na Daveho, který se tam ukázal.

„Věděla jsem, že jste tam, Dave,“ řekla. „A vy jste jistě slyšel každé slovo, že?“

Dave přikývl: „A důkladně jsem si ho prohlédl. Říkal, že ho Keemanovi ztloukli a jeho syna skoro zabili. Takže už vím, kdo je ten člověk, kterého Johnny podezřívá, že v Cheyenne střílel zezadu na Zaneho Keemana.“

Přikývla. „Tak je to! A pokud se to podezření potvrdí, pak je ten, koho hledá zákon i klan Keemanů a Thorwaldů, Alex Mannen. Udělá všechno pro to, aby tomu zabránil. Dave, v nebezpečí jste nejen vy, ale hrozí i Johnymu, až vystoupí v Laramie z vlaku. Jestli totiž tehdy v Cheyenne střílel na Zaneho Keemana Alex Mannen, pak se dá od něj čekat leccos. – Potom...“

V očích měla hrůzu. A Dave začal rychle a přesně uvažovat. Viděl a slyšel toho člověka. A pokud se nemýlí v lidských povahách, pak je tenhle Alex Mannen sice plný strachu, ale přesto nebezpečný jako had, který se ze strachu zakousne a snaží se zabít.

Je spousta bytostí na téhle zemi, které se stanou ve strachu nebezpečnými.

A Alex Mannen k nim zcela jistě patří.

Dave Bringham se rozhodl rychle.

„Popište mi ten kraj tady!“ řekl. „Vezmu si jednoho z vašich koní a pojedu do Laramie. Mám čas celý den a můžu jet opatrně stranou všech cest a stezek. Cítím se dost silný. Dáte-li mi s sebou jídlo, můžu se cestou posilnit. Chci být na nádraží, až přijede vlak a vystoupí z něj Johnny.“

Pozorovala jej dlouhým, pevným a zkoumavým pohledem.

Pak přikývla. „Asi to tak bude správné,“ zamumlala. „Můžu vám dát přesnou vojenskou mapu tohoto kraje. Fort

Laramie postavili ještě před válkou, když to tady ještě patřilo Indiánům.“

Stále jej hloubavě pozorovala. „Kdyby se Johnny octl v nebezpečí, co uděláte, Dave?“

„Bez váhání bych se postavil do cesty kulce, kterou by na něj vystřelili,“ řekl velmi klidně a vůbec to nevypadalo teatrálně. Mluvil naprosto vážně.

V tom Jayne přikývla.

„Myslím, že jste jeho přítelem.“

Hodně štěstí, Dave. A chcete-li, mohla bych vám dát s sebou revolver. Johnymu k ničemu není, protože dobře nevidí.“

„Ale mně k něčemu bude,“ řekl s úsměvem, „kdyby na to přišlo.“

Ať už měl dosud Dave Bringham jakkoliv smůlu – zdálo se, že dnes mu přeje štěstí. Protože se dostal až těsně k Laramie, aniž by ho někdo spatřil.

Na zastrčeném místě si odpočinul, pojedl a počkal, až se setmí. Pak se vydal k nádraží. Kdesi v ústraní uvázal koně a přesvědčil se nejprve, kdy má vlak přijet. Na tabuli bylo křídou napsáno, že vlak z Cheyenne má hodinu zpoždění. Dave se pomalu loudal do města. Měl na sobě šaty, které patřily Johnymu Millsovi. Protože Johnny měl mohutnější postavu a Dave sám zhubnul téměř o deset kilogramů, šaty na jeho těle splihle visely. Nahrbl se a předstíral chůzi velmi starého člověka, kulhal, jako by měl ztuhlou nohu, a klobouk si stáhl hluboko do čela.

Protože měl plnovous, který byl sice pečlivě upravený a pěstěný, přesto ale změnil jeho tvář, určitě v něm jen tak rychle Daveho Bringhama nikdo nepozná.

Pomaloučku se loudal k půjčovně koní a přemítal, kterou cestu z nádraží až sem si Johnny Mills vybere – měl zde přece ustájeného svého koně. A pak se ještě vydal prozkoumat trasu, kterou pojede Johnny Mills od stáje ven z

města domů. Poté, co si Dave Bringham všechno pečlivě prověřil, vrátil se na nádraží a odvázal svého koně. Udělal veliký oblouk a dostal se na úzkou cestu za stájem. Tato cesta vedla předtím, než vyústila na silnici do Bozemanu, mezi dvěma stodolami, ve kterých bylo přes zimu uskladněno seno.

K těmto dvěma stodolám se Dave přiblížil pěšky a doufal, že si všechno dobře propočítal. Ukryl se v temném výklenku a čekal.

Zanedlouho zaslechl z dálky pískání blížícího se vlaku. Hluk sílil a sílil, až vlak nakonec dorazil na nádraží v Laramie. Představoval si, jak Johnny Mills se svými průvodci vystupuje z vlaku a jak se s nimi loučí a míří ke stájím.

Ne, Johnny jistě hned nepůjde do jednoho z lokálů, aby se napil. Táhne ho to jistě domů, k jeho ženě, takže si pospíší, aby už byl na koni a vydal se nejkratší cestou domů.

Minuty ubíhaly.

Dave Bringham si dále představoval, že na nádraží byl jistě i Alex Mannen a z bezpečné vzdálenosti Johnnyho Millse pozoroval.

A pokud je Daveho tušení správné, pak si teď Alex Mannen na svém oslu pospíší, aby ještě před Johnym Millsem dojel na místo, kde si na něj bude moci počíhat a zastavit jej.

Tenhle Mannen byl vskutku nebezpečný.

Jenže minuty ubíhaly. Dave byl stále neklidnější, protože už si myslel, že se ve svých propočtech zmýlil.

Ale náhle zaslechl přijíždět koně.

Byl to kůň? Nebo snad osel? Podle zvuku kopyt to nebylo možné rozeznat.

Jezdec se vynořil zpoza stodoly, v jejímž výklenku se Dave ukrýval. Jezdec zastavil a prohodil pár slov ke zvířeti. Ale nesesedl. Čekal před stodolou.

A uběhlo zase pár minut.

Dave se zvedl a stál teď za levým křídlem vrat do seníku. Otevřel je dost na to, aby mohl vyklouznout ven.

A zpoza opasku vylovil revolver, který mu dala Jayne.

Cekal stejně napjatě a ostražitě jako jezdec, který si ho zatím nevšimnul.

Johnny Mills se ve stáji skutečně nezdržel dlouho. Neztrácel ani minutu. Bylo slyšet, jak se ulicí blíží kůň s jezdcem, to mohl být jedině Mills.

Když se zvuk kopyt ozval mezi stodolami, muž, kterého Dave viděl předtím, vyjel zpoza rohu seníku a postavil se příjíždějícímu jezdci do cesty.

Bylo slyšet zvolání: „Johnny Millsi!“

Byl to hlas Alexe Mannena.

A Johnny Mills jej okamžitě poznal. Zastavil a téměř klidně se zeptal: „Alexi! Co chceš?“

„Mám u sebe bouchačku a vím, že ty zbraň nenosíš, Johnny. Mám tě v pasti, Johnny! Jsi hlupák! Ale já mám za ušima. Tys mě chtěl, blázne, dostat, jenže to se nedělá, Johnny.“

Chvilku mlčeli. Pak promluvil Johnny Mills.

„Nedělal jsem to rád, Alexi. To mi věř. Ale nestrpím, aby byl nevinný člověk pronásledován za čin, který nespáchal. Dave Bringham by nikdy nikoho nezastřelil zezadu. Svému soupeři by se postavil čestně tváří v tvář. Víím to. Je mi tě líto, Alexi. Víím, kolik zlého si vytrpěl od Keemanů a Thorwaldů. Víím taky, žeš' byl tehdy v Cheyenne, abys našel kupce pro svůj ranč. Ale žádného jsi nenašel. A pak jsi uviděl Zaneho Keemana. Měl zrovna hádku nebo se chystal k souboji s Davem Bringhamem. Šli uličkou a chtěli si to rozdat na jednom dvorku. – Ale tu...“

„Ano, sledoval jsem je, a vystřelil jsem,“ přerušil jej Alex sípavě. „Lituji toho, že jsem nemířil lip a že vůdce obou těch band není mrtev. Bylo by to pro lidi z údolí

mnohem lepší. Johnny, střílel jsem takříkajíc za nás všechny, kvůli nám. To přece víš. A přesto...”

„Podezření padlo na nevinného,“ přerušil jej Johnny Mills klidně. „To nestrpím. Alexi, je s tebou konec. Všechno jsem řekl šerifovi a soudci v Cheyenne.

Byl tam se mnou i člověk, co opravuje pistole. Jednoznačně určil revolver, který našli na místě činu jako tvůj. K tomu jsi byl poraněn na paži. Důkazy jsou postačující. Šerif přijede, aby tě zatknul. Takže teď to víš.“

„Ano,“ řekl Alex Mannen. „Nakonec mě tedy nevyřídili Keemanové a Thorwaldové, ale ty. Jenže jsi nepočítal s mojí chytrostí. Zjistil jsem, že s tebou jeli i další lidi. Ti, kteří mě tenkrát viděli ve vlaku. A ten, co mi opravoval revolver, jel taky s tebou. Jel jsem k tvé ženě a ta se chovala velice odměřeně a divně. Takže jsem dostal podezření, že je Dave Bringham u vás. Kdysi nad tebou zvítězil, ale tys' nebyl jeho nepřítelem, takže u tebe našel ukryt a pomoc. To mi stačilo. Teď tě odprásknu, Johnny. A pak zajedu ke Keemanovým a řeknu jim, kde najdou Bringhama. Ještě než uteču před zákonem, pomstím se. Jak se ti to zamlouvá, Johnny?“

Jeho hlas chroptěl vztekem. Byl to zbabělec. Ale touha po pomstě ho dost zaslepila, když se domníval, že má všechny trumfy v níkou.

Dave Bringham, který všechno slyšel, už nedokázal déle čekat. Zvedl revolver, zamířil na Alexe Mannena a naprosto klidně pronesl zpoza rohu stodoly: „Mannene, napálím to do vás, jestli ihned neodhodíte zbraň!“

Když ta slova pronesl, pocítil náhle strach, aby se Alex Mannen nepolekal a ze zoufalství nestiskl spoušť.

Ale ta obava ho záhy přešla. Jakmile se Alex Mannen ocitl v pasti, hned se sesypal. To mu bylo podobné.

Vyrazil ze sebe poděšený výkřik, pak začal strašlivě klít a skutečně pušku upustil na zem.

„Dostali jste mě!“ zasyčel. „Ale snad mě nechcete...”

„Chtěl jste zastřelit Johnyho Millse,“ řekl Dave Bringham. „Chtěl jste se dopustit vraždy, Mannene, už se z toho nevykroutíte.“

Obrátil se k Johnymu Millsovi a zeptal se: „Všechno se tedy potvrdilo, Johnny?“

„Všechno, Dave. – Co je s Jayne?“

„Čeká na tebe, Johnny. Je to báječná ženská. Pospěš si, ať jsi u ní co nejrychleji.“

„A ty, Dave?“

„Byl jsem se předtím podívat na nádraží, na příjezdy a odjezdy vlaků. Teď odjíždí do Cheyenne nákladní vlak s buvolími kůžemi. Vezmu teď Alexe Mannena a zavezu ho tam.“

Johnny Mills na chvíli seděl mlčky v sedle, pak se pomalu vydal uličkou mezi stodolami.

„Asi to tak muselo být,“ zamumlal, když míjel Alexe Mannena. „Nemůžu ti pomoci, Alexi,“ zabručel. „Jsou věci, které by chlap nikdy neměl dělat. Musel jsem si vybrat. A rozhodl jsem se pro Daveho Bringhama a spravedlnost.“

Pokračoval v jízdě a jen se obrátil k Davemu: „Hodně štěstí, Dave! Tak ho vem. Mluvil jsem v Cheyenne s Kristýnou Thorwaldovou. Byla při tom, když šerif a soudce znovu vyslyšali Zane Keemana. Měla ohromnou radost, když vyšla najevo tvoje nevina. Mám tě od ní pozdravit.“

„Díky, Johnny. Díky za všechno!“

Johnny Mills se ani nezastavil. Zdálky zavolal: „Přijed sem zase někdy, Dave!“

„Jak jinak, Johnny?“

* * *

V prvních hodinách ranního rozbřesku vystrčil Dave Bringham v Cheyenne z nákladního vagónu svého zajatce

a vedl jej pak ztichlými a liduprázdnými ulicemi do městského vězení.

Alex Mannen už dávno přestal škemrat, hrozit a pak znovu žadonit.

Táhl se před Davem, unavený a zlomený.

Když vklopýtali do kanceláře, měl noční službu právě onen strážník, který tehdy Daveho zatknul u postřeleného Keemana.

Zamžoural a pak vstal.

„Snad nám něco nenesete, Dave Bringhame?“ zeptal se, ohlédl se na desku s klíči a pozoroval Alexe Mannena. „To je on, že?“

„Je,“ přikývl Dave. „Bylo třeba, abych ho hned zavezl sem k vám. Chtěl zastřelit Johnyho Millse a říct Keemanovým, kde mě najdou, než by vyšla najevo jeho vina. Chtěl se svým způsobem pomstít.“

Strážník se na Alexe Mannena užasle zadíval.

„Co takový chudák může všechno spískat,“ zamumlal přitom. „Bringhame, byl byste pro nás celý život vyřízen, kdybyste neměl takového přítele, jako je Johny Mills, který přímo detektivními metodami dokázal vaši nevinu. Teď se můžete pohybovat naprosto volně a...“

Dave se na strážníka podíval. „Ano, půjdu teď nejdřív do hotelu a nejmíň celý den budu v kuse spát.“

„Určitě to máte zapotřebí,“ přikývl strážník.

* * *

Dave spal čtrnáct hodin. Když se probudil, byl už opět večer. Ale až na hrozivý hlad se zase po dlouhé době cítil šťastný a bezstarostný. Bylo mu, jako by se probudil ze špatného snu, a připadalo mu, že všechno nebylo tak zlé.

Šel k lazebníkovi a dal si horkou koupel v lázni, která k oficíně patřila.

Pak zašel do jednoho z mnoha obchodů a koupil si kožené kalhoty, holínky, zelenou flanelovou košili, koženou vestu a klobouk s plochou střechou. Ještě pár dalších drobností, a v obchodě se převlékl. Do papírové krabice zabalil šaty Johnnyho Millse, které dosud nosil.

Pak požádal o pás na náboje a o revolver. Chtěl mít totiž vlastní zbraň. Revolver Johnnyho Millse mu nepadl dobře do dlaně.

Tenkrát, když ještě byl kovbojem a patřil k tvrdým chlapíkům z Texasu, měl Davy kolt model 1851 ráže 3 6 s devatenáct centimetrů dlouhou hlavní.

A takových zbraní je tu bohatý výběr.

Padne dobře do ruky a je vyrobena z nejlepšího materiálu. „Mám k ní i přesně padnoucí pouzdro,“ řekl majitel obchodu rozvážně a pozorně si Daveho prohlížel. Jistě v něm poznal boxera Daveho Bringhamu. Ale neřekl o tom nic.

„Koupím tu zbraň,“ řekl Dave po chvíli. „A pár krabiček střeliva.“

* * *

Asi o hodinu později už jedl v restauraci a ptal se, kdy odjíždí noční vlak.

Vydal se na cestu k hotelu, ve kterém se uzdravoval Zane Keeman. Vrátný, když se ho ptal na číslo pokoje, trochu zaváhal.

Ale mezitím vstoupila do haly z dámského lokálu žena. Řekla: „Ten pán má právo na to, aby hovořil se Zane Keemanem. Sama jej k němu dovedu. – Pojd'te, Dave.“

Když ten hlas zaslechl, překvapeně se ohlédl. Ano, byla to Kristýna Thorwaldová. Měla na sobě cestovní kostým. Dave Bringham si na chvíli pomyslel, že asi i ona chce jet nočním vlakem do Laramie.

Smekl klobouk a uklonil se. Ale viděl, že s ním před vrátným nechce mluvit. Protože se rychle vydala ke schodišti, nezbylo mu, než ji následovat.

Když pak byli nahoře, prošli chodbou a stanuli přede dveřmi. Kristýna Thorwaldová je ihned otevřela a její gesto bylo rozhodné a zároveň plné opovržení.

„Vstupte, Dave,“ řekla. „Toto je muž, který vás nařkl z toho, že jste jej střílil do zad. A dovolíte-li, chtěla bych být při tom, jak se vám za tu podlost omluví.“

V hlase bylo slyšet hořkost opovržení a Dave Bringham pochopil, že se s Zane Keemanem pohádali a že s ním definitivně skončila. Zřejmě už se rozhodla, že se o něj dále nebude starat a že odjede z Cheyenne.

Dave přistoupil k posteli a pozoroval Zane Keemana.

Ten napůl ležel, napůl seděl, před sebou měl servírovací podnos a na něm si vykládal pasiáns.

Držel v ruce kartu a ukázal ji Davemu. V jeho pohublém, propadlém indiánském obličejí se objevil křivý úsměv a Zane zasípal: „Vidíte, Dave! Křížový kluk. Přesně jsem věděl, co s ním. – Ale teď se dostane k dámě. – Semhle!“

Zašklebil se ještě víc a zeptal se: „Myslíte si, Dave, že jste křížový kluk?“

„Proč jste lhal a chtěl jste ze mě udělat zločince?“ zeptal se Dave. „Mého nejlepšího přítele Andyho Baxtera za to vaši lidé zabili. Proč jste byl tak podlý?“

Keemanova tvář se uzavřela a ztvrdla.

„Co je podlé, Bringhame? Nemohl už jsem s vámi bojovat. Dostal mě zákeřný darebák. Všechny moje schopnosti mi byly najednou k ničemu. Óch, v boji muže proti muži bych nad vámi určitě vyhrál. Nikdy by vás už potom nenapadlo nadbíhat mojí nevěstě. Ukázal bych vám, jak rychle dovedu zatočit s profesionálním boxerem. Ale najednou z toho nebylo nic. – Jenomže, když člověk

leží na zemi, nemůže mít slitování. To pak nemůže být vybíravý v prostředcích boje. Bringhame, musel jsem vás vyřídit. A udělal bych to zase.“

Podíval se na Kristýnu.

„Kristýno, bojoval bych s ním čestně, ale nedostal jsem k tomu šanci.“

„Byl jsi nesmírně podlý, a za to si tě už nemůžu vážit. Oklamal jsi mě, už bych ti nikdy nemohla věřit. Nemůžu se stát tvou ženou, jak jsem ti slíbila. A už si ani nemyslím, že jsi dobrým vzorem pro mé bratry. Zane, nejsi pro mě dost dobrý. Odjíždím ke své rodině.“

Odešla ke dveřím a odtamtud pronesla: „Dave, on se vám neomluví. Chtěla jsem mít ještě tuto jistotu. – Hodně štěstí Dave Bringhame!“

Poté odešla.

Dave ještě stál u postele a díval se na Zane Keemana.

„Kdy se uzdravíte?“ zeptal se.

„Máte strach, že se za vámi vydám, abych vás vyzval na souboj?“ zeptal se zle Keeman.

„Nebudete mě muset hledat dlouho, Zane Keemane. Budu totiž pracovat v údolí. Zůstanu tam, abych se přesvědčil, jestli skutečně chcete lidi odtamtud vystrnadit a nahnat tam svůj dobytek.“

„To docela jistě uděláme, potřebujeme to údolí jako útočiště na zimu. Ale tu invazi už nezažijete, Dave. Jakmile se budu cítit dost silný, přijdu za vámi. Vidím, že nosíte revolver jako někdo, kdo s ním umí zacházet. No dobrá!“

Řekl to velice uštěpačně a jako by tím debatu považoval za ukončenou.

Dave přikývnul a odešel ke dveřím.

„Držte se pěkně daleko od toho děvčete, Bringhame!“ řekl za ním Keeman. „Kristýna už mě sice nechce, ale každého chlapa, který se jí bude dvořit, stihne neštěstí. O

to se postarám.“

Dave Bringham ode dveří přikývnul.

„Já zůstanu v údolí,“ zamumlal. „Čeká nás ještě boj, Zane Keemane.“

* * *

Když přišel k vlaku a vyhoupl se na zadní plošinu vozu, lokomotiva zrovna zabrala, jako by čekala už jen na něj.

Poslední vůz byl slabě obsazen. Uprostřed seděla Kristýna Thorwaldová. Seděla vzpřímená se vztyčenou bradou.

Když se zastavil u její lavice, otočila hlavu a vzhlédla k němu.

„Jestli smím,“ řekl do rachocení kol, „pak bych si k vám rád přisedl, Kristýno.“

Viděl, jak zaváhala. Ale pak krátce přikývla. Chvilí pak mlčky seděli a dívali se oknem do temné noci.

„Vážila jsem si ho,“ řekla náhle Kristýna. „Obdivovala jsem ho už jako malá holka. A byla bych mu dobrou ženou. Pro všechny Keemanovy i Thorwaldovy byl odjakživa jaksi zvláštní. Všichni se mu ochotně podvolovali, nechali se vést. Ale v jádru nestojí za nic. Je podlý a neumí snést porážku. Není o nic lepší než ostatní. Myslím, že budu muset opustit svou rodinu. Budu muset odejít někam pryč, daleko, kde budu pro něj nedosažitelná.“

Obrátila hlavu a vážně se zadívala na Daveho.

„Co si o tom myslíte vy, Dave?“

Dave trochu zaváhal. Ale pak začal vyprávět. Vyprávěl o celém svém životě a skončil tím, jak našel pomoc právě u Johnyho Millse a jeho ženy. Vyličil jí, co všechno pro něj Johny Mills udělal.

A skončil slovy: „Nastane tvrdý boj, protože Zane Keeman a členové obou spřízněných klanů chtějí na zimu

přihnát do údolí obrovská stáda dobytka. Johnny vede lidi z údolí. Chci zabránit, aby k tomu boji došlo. Až bude Zane Keeman zase zdrav, vyzvu ho na souboj sám. Ví to a docela jistě přijde. Budeme zápasit – jako pirátské lodi bez pirátského kapitána. Mrzí mě, Kristýno, že vám všechno musím říci tak bez obalu. Ale zakusil jsem na vlastní kůži, jak dovedou být ti chlapi krutí. Štvali nás. Mého přítele Andyho Baxtera zabili. Zažil jsem také, jak vtrhli do domu Johnnyho Millse a zanechali tam za sebou při prohlídce nepěknou spoušť – a to jen tak ze vzteku, z rozmaru. Ale všechna ta podlost vychází od Zaneho Keemana. To také dokázal, když na mě chtěl křivým svědectvím svalit vinu. To on oba klany vede a jeho duch ovládá všechny muže tam.“

Když skončil, seděla Kristýna nehnutě a zírala do prázdna. Ale bylo na ní vidět, že se jí hlavou honí tisíce myšlenek.

Poprvé v životě viděla Keemanovy a Thorwaldovy v jiném světle. Dokázala se přece jen odpoutat od myšlení, které bylo v klanu obvyklé. Zaneho Keemana, kterého obdivovala a vážila si, nyní nenáviděla. A tak nastala v jejím myšlení a cítění dokonalá změna.

„Bože můj, co je to jen za svět?“ řekla a její otázka v rachocení kol vlaku skoro zanikla. Pohledem zabloudila k Davemu. „

„Takže je pravda, že čekáte na to, až Zane Keeman přijde, a budete se s ním bít?“

Dave ztěžka polknul. Pak přikývl.

„Někdo to udělat musí,“ zamumlal pak. „A já mu docela určitě nestřelím do zad jako to udělal Alex Mannen. Ale někdo se Keemanovi musí postavit.“

* * *

Vlak z Cheyenne do Laramie potřeboval jen něco přes tři hodiny, ačkoliv těžká lokomotiva vlekla čtyři vagóny téměř pořád do táhlých stoupám.

Bylo deset minut po půlnoci, když Dave vystupoval z vlaku – v náručí krabici a zavazadlo své i Andyho Baxtera, které vyzvedl v Cheyenne^ hotelu.

Kristýna vystoupila před ním a zrovna zmizela za rohem nádražní budovy. Bylo tam ještě pár dalších cestujících.

Dave byl posledním, kdo odevzdal jízdenku. Staniční zřízenec se na něj zostra zadíval, vzal lístek, otočil se a odešel do své kanceláře.

Když Dave zahrnul za roh, vynořili se před ním a vedle něj dva chlapi. Jeden z nich mu zapíchl hlaveň revolveru do boku a řekl stroze: „Jenom pojď, boxere, pojď hezky s námi.“

Druhý chlapík jej obešel a vytáhl Davemu z pouzdra jeho revolver s pěknou pažbou a zůstal mu v zádech. Dave poslechl, a tak se vydali na cestu, kryti jedním z velkých skladišť přiléhajících k nádraží.

Byli to Chip a Bud Thorwaldovi, Kristýnini nezkrotní bratři, kvůli nimž si dělala veliké starosti a pro které byl Zane Keeman velkým vzorem, jediným člověkem, kterého poslouchali.

Jeden z nich řekl: „Zane nám poslal telegram, a my jsme náhodou byli zrovna v herně u Hobbsona. Tos měl smůlu, boxere.“

„Co chcete?“ zeptal se Dave klidně a pořád ještě držel v rukou balíky a cítil v boku tlak hlavně revolveru. S chladným vztekem myslel na Taného Keemana.

„Je to kvůli Kristýně, naší sestře,“ řekl jeden z bratrů.

„Pohádala se sice se Zanem, ale to se urovná, až bude Zane zas doma,“ zamumlal druhý.

Pak se slova ujal opět první z bratrů a řekl: „Zane nám

telegrafoval, že máme Kristýnu chránit před tvojí dotěrností. Víme, že to chtěl udělat už tenkrát v Cheyenne, ale když s tebou šel na místo, kde jste si to měli rozdat, kdosi ho střelil do zad. No fajn. Tak teď jsme něco jako Zaneho zástupci a současně Kristýnini bratři. Budeš se jí hezky vyhýbat.“

Když to řekl, odtáhl revolver od Daveho. Udělal to bleskurychle. Zvedl zbraň do výšky a udeřil jí Daveho po hlavě. Současně druhý chlapík kopl Daveho do holeně.

To, co udělali, bylo zákeřné a nefér. Ale zřejmě si mysleli, že nesmějí dát profesionálnímu boxerovi ani tu nejmenší šanci. A možná jim připadlo, že takový boxer leccos snese.

Jenže Dave Bringham byl ještě před několika dny zesláblý a nemocen. Ještě zdaleka nebyl při síle.

Ale tak s ním nebudou ti dva nebezpeční lotři zametat!

Když dostal ránu do holeně, stačil se vyhnout úderu dopadajícího koltu, který se mu jen otřel o rameno.

Upustil balíky a začal se kolem sebe rozhánět pěstmi. Toho, který ho chtěl zasáhnout koltem, zasáhl těsně nad přezku opasku. Byl to krátký, ale precizní úder, tvrdý a rychlý, který měl všechnu potřebnou energii.

Druhý chlap se na něj s výkřikem vrhnul ze strany. Dave se ale ani nepohnul. Nechal ho dopadnout a nechal ho i dvakrát udeřit. Ale pak, až byl těsně u něj, dal mu krátký přední hák. A to vše jen levačkou, protože pravou paži musel stále ještě šetřit.

Jistě měl s těmi svými dvěma údery i notnou dávku štěstí. Nejenže oba chlápky přesně zasáhl, ale oni k síle úderů přispěli i vahou svých vlastních těl.

Proto byly zásahy tak tvrdé a zničující.

Měl s toho radost.

Tím totiž boj skončil. Jen dvakrát pořádně udeřil a oba divocí hoši se váleli na zemi.

Měl štěstí. Protože jen s jednou zdravou rukou by proti

nim mnoho nezmohl. Dali by mu pořádně do těla.

* * *

Když Dave odjížděl z Laramie, byl krásný, rozjásaný den. Pomalu jel prérií, až se dostal na pastviny klanu Keemanů a Thorwaldů. Z kopce viděl, jak se všude pásli dobytek. A tam dále zahlédl, i jezdce a pár pasteveckých a strážních domků.

Dave Bringham stočil koně na východ. Snažil se, aby ho jezdci nezahlédli. Teprve až byl daleko v kopcích a byl si jist, že z téhle dálky nebude slyšet výstřel, zastavil a vytáhl revolver. Zůstal v sedle a potěžkal zbraň v ruce. Prohlížel si ji a pokoušel se představit si, jak je zbraň součástí jeho těla do té míry, že se z paže přelévá cit až do ní, takže se pistole stává jedním velikým prstem.

Pak pohlédl na strom, který měl výšku asi poloviny dospělého muže. Byl vzdálen asi na dvacet kroků.

Dave Bringham vypálil pět ran.

Když pak přijel ke stromu blíž a počítal zásahy, našel jich pět. Dokázal by tedy protivníka zasáhnout docela přesně a uvědomil si, že za ta léta nic nezapomněl.

Ale v tomto kraj i bude nutno se ještě zlepšit, být rychlejší a ještě jistější. Však si také koupil dost střeliva – bude každý den cvičit. Když zbraň zase nabil, jel dál. Nijak nespěchal. Odpoledne se dostal k ranči Alexe Mannena.

Byl to ovšem velmi ubohý ranč – žádná farma ani nic podobného.

Alex Mannen nikdy nedělal víc, než že pěstoval dobytek. Nikdy, jako na rozdíl od ostatních lidí v údolí, kteří kromě chovu skotu obdělávali i pole a byli tak rančeři i farmáři zároveň, žádné pole neměl. Na pastvě bylo vidět jen pár krav a koní.

Když Dave Bringham dorazil k domu, vyšla z něj

hubená žena. Za ní se vynořil asi dvacetiletý mladík, který nesl ruku zavázanou v šátku zavěšeném kolem krku a vypadal, jako by právě přestál těžkou nemoc.

Byl to Bill Mannen, syn Alexe Mannena a Dave slyšel, že ho zasáhly tři kulky, když na Keemanovy muže vytáhl revolver. Myslel si o sobě, že je rychlým střelcem.

Ted' si to už jistě nemyslí. A zřejmě vůbec ztratil důvěru v sebe samotného. Bezvýrazně hleděl na Daveho Bringhama a pak řekl:

„Mami, to je ten boxer Dave Bringham – ano, to musí být on.“

Oba se na něj zadívali nepřátelsky a současně beznadějně, zlobně a zachmuřeně.

„Ano, jsem to já,“ řekl. „Odvezl jsem Alexe Mannena do Cheyenne. Protože...“

„Dobrá, dobrá, pane! Johnny Mills tady byl a všechno nám řekl,“ řekla žena zatrpkle. „Můj muž byl blázen. Neposlechl mě. Pořád jsem mu říkala, že bychom odtud měli odejít. Takové moci, jakou mají Keemanovi a Thorwaldovi, nemůžeme my malí odolat. Ale Alex nechtěl. Byl...“ Unaveně mávla rukou. Zřejmě nechtěla mluvit o tom, jak Alex Mannen zklamal.

„Co chcete?“ zeptala se ostře.

Dave Bringham pocítil soucit, ale nevěděl, jak jí má pomoci.

Porozhlédl se kolem. „Chtěl bych ten ranč koupit,“ řekl stroze.

Matka se synem na něj zírali. Čekali leccos, ale to jisté.

„Proč?“ zeptal se náhle Bill Mannen.

Dave se na chlapce vážně zadíval. Pak naznačil rukou někam za záda k ústí údolí.

„Chci tady nastoupit na vaše místo,“ řekl. „A až budou do údolí chtít Keemanovi a Thorwaldovi, pak budou mít

nejdříve co dočinění se mnou. Natáhnu také drát, který jejich stádům cestu do údolí přehradí. – Takže teď to víte. Prodáte mi ten ranč? Za kolik je k mání?“ Potřebovali dost dlouho času, než jim všechno došlo a než vše pochopili.

Pořád na něj upřeně hleděli. Zdálo se jim nepochopitelné, že se tady hodlá usadit sám a že se chce stát jakýmsi strážcem údolí. Ale pochopili, že to dělá kvůli Johnymu Millsovi, který jej zbavil podezření, že by mohl být zákeřným střelcem, který se pokusil zabít.

V očích Billa Mannena se zablýsklo. A náhle chraptivě pronesl:

„Mami, to je ten rozdíl. Vidiš to? To je celý ten rozdíl mezi otcem a správným chlapem. Jsem rád, že jsem to poznal. Mami, prodej mu ten ranč! Pane, dejte nám tisíc dolarů. A dovolte mi, abych pro vás pracoval, jakmile budu moci zase hýbat pravačkou.“

Oči se mu rozzářily a blýskalo to v nich.

Matka se na něj užasle dívala: „Bille, proč pro něj chceš pracovat? Zbláznil ses?“

„Otec,“ řekl, „dělal všechno špatně. Problémy se neřeší tak, že někomu střelíme do zad. Chci vidět a být u toho, až tenhle muž vezme věci do svých rukou. Chápeš to, mami?“

Zvedla ruku a přejela si jí po tváři. „Chápu to docela dobře, Bille. Ale já... chtěla bych odejít do Cheyenne. Chci být svému muži po boku, až bude stát před soudem. A chci tam soudci i porotě říct, jaký jsme tady měli život a jak jsme vždycky museli uhýbat mocným – všude a pořád. Možná potom pochopí, jak mu bylo, když se náhle zase cítil bezmocný a propadl panice.“

Mluvila spíše k sobě. Pak jakoby se ulekla a opět se vrátila do skutečnosti. Zadívala se na svého Billyho a pak – na cizince.

„Ani se na vás nemohu zlobit, pane Bringhame,“ řekla hořce. „Ale přátelství k vám samozřejmě cítit nedovedu.“

Možná to někdy přijde. Jednou. Pomalu se kolem sebe rozhlédla. Bylo to, jako by se loučila.

„Necháte si tady našeho Billyho a necháte ho u sebe pracovat?“ zeptala se pak náhle věčně.

Dave Bringham hned neodpověděl.

Prohlížel si Billa Mannena a pečlivě ho hodnotil.

Chápal mladíka velice dobře.

Bill Mannen vše okamžitě rozpoznal. Potvrzovala to slova, která předtím řekl matce. „Problémy se neřeší tak, že někomu střelíme do zad.“

Tak zněla ta slova.

Hoch si z toho všeho zřejmě vzal ponaučení, pomyslel si Dave Bringham. A moje úloha teď možná je, ukázat mu, jak se v takové situaci chová chlap.

Dave Bringham přikývl. „Ano, nechám si Billa u sebe jako pomocníka. Budu mu dávat třicet dolarů měsíčně a jídlo a bydlení bude mít zdarma. Než se mu uzdraví ruka, může vařit. Později ho budu potřebovat při stavbě ohrady. A chtěl bych poorat kus pole.“

Poté přikývla a řekla: „Prodám vám ten ranč za tisíc dolarů, pane Bringhame. Můžeme třeba hned jet do Laramie a dát si vystavit kupní smlouvu. Nejbližším vlakem bych potom odjela do Cheyenne.“

* * *

Uběhly dva týdny. Během té doby se Davemu vrátila veškerá síla a houževnatost a přibral tolik, že už měl téměř svou původní váhu.

Bill Mannen si dal moc záležet na vaření a už za týden byla jeho paže natolik v pořádku, že dokázal Davemu s leccíms pomáhat.

V těch týdnech pokáceli dostatečné množství dřeva na kůly ohrady.

Pak začali hloubit díry a to byla asi nejtěžší dřina. Ústí údolí nebylo široké ani míli a stejně dlouhá musela být i ohrada.

Občas je přišli navštívit i ostatní lidé z údolí. Přišli Burdeovi, Woodovi, Jordanovi, Jeffersonovi, Welsovi a samozřejmě i Johny a Jayne Millsovi.

Johny Mills nabídl svou pomoc a i ostatní muži naznačili, že by chtěli pomoci při stavbě ohrady. Dave Bringham se choval většinou odmítavě. „Tahle ohrada,“ říkal většinou, „je moje osobní věc. Chci založit pole, proto ho musím nejprve ohradit. Jinak by tady zvířata z prémie napáchala škodu. Je to moje soukromá věc.“

Vždycky, když to říkal, žasli nad ním. A začali tušit, že je tvrdší a silnější než oni všichni dohromady. A občas, když brzy po rozbřesku jeli do Laramie a po cestě z údolí museli míjet jeho ranč, slyšeli jej kdesi střílet. Povídalo se už dlouho, že před snídaní a ještě než začne pracovat, cvičí hodinu s revolverem. Občas se ozývají rány neuvěřitelně rychle po sobě. To všechno se tedy povídalo a lidé v údolí si postupně uvykli na to, že bývalý boxer Dave Bringham se usadil u ústí do údolí jako jakýsi hlídač.

Domnívali se, že to udělal ze tří důvodů. Za prvé proto, že Keemanovi zabili jeho přítele Andyho Baxtera. Za druhé proto, že se cítil zavázán Johnymu a Jayne Millsovým a dále proto, že čekal na Zaneho Keemana.

Vypadalo to, že Keemanovi a Thorwaldovi mu dávali pokoj proto, že Zane si to s ním chtěl rozdat sám.

Tak uteklo rychle ještě několik týdnů. A ohrada byla hotová. Z Cheyenne přišla zpráva, že Alex Mannen dostal jen mírný trest tříletého vězení, protože mu přiznali nějaké polehčující okolnosti a jeho žena pro něj byla tou nejlepší obhajobou, když porotě vylicila nešťastné osudy svého muže.

„Mrzí mě to,“ řekl Dave Billovi.

Ten nasucho polknul. „Je to můj otec,“ řekl pak mladík, „ale střílel zezadu. A měl jste za to pykat vy, Dave. Já jsem pro spravedlnost.“

23. května měl Dave v Cheyenne svůj poslední zápas. A pak potkal Kristýnu a Zaneho Keemana. A pak to všechno začalo. Stal se uprchlíkem. Našel přátelství a pomoc u Johnyho Millse.

Ted' byl srpen.

A jednoho z těch horkých dní přijela do údolí od Laramie jezdkyňě. Použila cestu, která vedla vraty v ohradě a zamířila pak k ranči Daveho Bringhama. Protože ovšem už bylo založeno a pooráno první pole, stala se z ranče napolo i farma.

Tou jezdkyňí byla Kristýna Thorwaldová. A jela velmi rychle.

Dave a Bill se zrovna věnovali výměně zadní osy jednoho starého vozu. Protože při poslední fůře sena se jim na dvoře zlomila.

Ted' se ale na pár okamžiků zastavili a užasle hleděli na jezdkyňi.

„Můžu sesednout?“ zeptala se Kristýna rozhodně.

Dave si rychle otřel ruce do starých pracovních kalhot a pomohl jí pak ze sedla.

„Postarej se o koně, Bille!“ řekl ještě trochu zmateně. Bill se ušklíbl, ale ochotně poslechl.

Dave pak dívku zavedl do stínu verandy.

„Mohu vám nabídnout studené mléko?“ řekl trochu v rozpacích.

Horlivě přikývla. „Ano, mám skutečně z té cesty žízeň. Jela jsem sem z našeho hlavního ranče patnáct mil bez přestávky. Mám žízeň jako poutník na poušti.“

Celý zmatený zmizel v domě a když se vrátil se džbánem mléka a dvěma sklenicemi, překonal překvapení a opět se ovládal.

„Přijela jste se podívat na bývalého boxera a bývalého kovboje, jak si vede jako farmář a rančer, Kristýno?“ zeptal se poté, co se oba napili.

Opět si teď uvědomil, že na ni v uplynulých týdnech často myslel. A byl si jist svými city vůči ní.

Ano, miloval ji.

„Přijela jsem, Dave,“ řekla náhle, „abych vás varovala. Zane Keeman se vrátil domů a je už téměř zdrav. Každým dnem za vámi přijede, aby s vámi bojoval. To jste musel tušit, že Dave?“

„Díky,“ zamumlal. „Díky, Kristýno! Ano, ptal jsem se během posledních týdnů, kdy se asi Zane objeví.“

V očích i na jejím živém obličejí se jí zračilo silné vzrušení. „Dave, vy s ním skutečně chcete bojovat? Vy tu jeho výzvu přijmete?“ Ztěžka polknul a pak rozhodně přikývl.

„Zane Keeman je vůdce dvou bezohledných, pirátských a agresivních band,“ řekl.

„Drží ty bandy pohromadě a dělá z nich jedinou mocnou. Bez něj by se všechno rozpadlo na malé skupinky. Usadil jsem se tady při ústí do údolí, abych jej zadržel. Dojde mu to, pochopí. Jeho hrdost mu bude velet, aby nejprve vyřídil mě. Když ho porazím, zachrání to zcela jistě několika mužům život a zabrání to velkému krveprolití. Budu s ním bojovat, protože jsem přesvědčen, že je to moje povinnost.“

„Ale, když tě zabije, Dave...“

Řekla ta slova impulzivně a teprve až se jí dostala přes rty, uvědomila si, co řekla.

„Kristýno,“ řekl rychle, naklonil se přes stůl a uchopil její dlaně. „Kristýno, ty máš o mě strach? Myslíš na mě? Miluješ mě tak, jako já tebe?“

A náhle mezi nimi cosi vzniklo, cosi silného a nutkavého. Dívali se jeden na druhého a celý okolní svět prostě

přestal existovat.

Pak se zeptala: „Dave, teď hned bych šla s tebou, kamkoliv by sis jen přál. Dave, kdybych teď poprosila, abychom spolu odtud hned někam zmizeli?“

Když to uslyšel, pochopil, že po něm chce, aby se rozhodl. Ano, miluje ho. Má o něj strach. A přijela, aby jej varovala. Ale zároveň ho chce přimět k tomu, aby odtud odešel, aby se vzdal.

Ale nemusel odpovědět – alespoň prozatím.

Za rohem domu se totiž objevil Bill Mannen a volal: „Přijíždějí Chip a Bud Thorwaldovi. Tam jedou vaši bratři, slečno Thorwaldová!“

Vyskočila ihned, ale pak se zarazila, přistoupila k zábradlí verandy a bokem se na ně posadila.

„Asi jsi ke mně neměla jezdit, Kristýno,“ zamumlal Dave. „Budeš z toho mít nepříjemnosti.“

Usmála se, i když nevesele.

„Jsem dospělá,“ odpověděla. „Můžu si vyjet, kam chci. A moji bratříčci jsou pěkně hloupí.“

Obrátila hlavu, když jezdci vtrhli do dvora a přitáhli uzdy koním.

„Kristýno, okamžitě s námi pojeděš zpátky!“ zavolal Bud Thorwald divoce a výhružně.

A Chip zakřičel ještě vztekleji: „Jak ses mohla opovážit jet za tímhle chlapem? Copak nemáš v těle kouska hrdosti? Dočista ses pomátla, nebo co?“

Chip náhle seskočil z koně a když dopadl, vytáhl revolver.

„Boxere, to se vám tedy povedlo. Zamotal jste naší sestře hlavu tak, že dočista ztratila rozum. Ale teď vám dám lekci. Pojd'te dolů z verandy. Tak dolů. Jdem!“

Dave Bringham se ani nepohnul. Hleděl na oba chlapíky skoro soucitně.

„Snad byste svého velkého mistra Zaneho Keemana

nechtěli připravit o souboj se mnou. Snad byste mě nechtěli zastřelit?“ zeptal se uštěpačně.

Kristýna ale dupla rázně nohou a zvolala: „Vy dva hlupáci, co si to dovolujete? Jestli okamžitě nezmizíte a nepřestanete mi dělat kázání, tak tady zůstanu třeba celý týden, nebo napořád. Táhněte k čertu!“

Její slova se bratrů velmi dotkla. Pochopili, že sestra to míní vážně. A tak se jejich vztek soustředil na Daveho Bringhama.

„Kdybych mohl,“ zasyčel Chip, „tak bych vás, pane, přinutil k tomu, abyste si to se mnou rozdál na pistole. Vyzval bych vás na souboj s revolverem a rozstřílel bych vás jako řešeto!“

„To zní dost hloupě, Chipe,“ odpověděl Dave klidně. „Proč vy dva chcete pořád někomu vyhrožovat a na někoho střílet? A vůbec – neradil bych vám, abyste na mě vytahovali bouchačku!“

„Ohó, boxere!“ zvolal divoce Chip a opět zašátral po zbrani v pouzdře. „Máte teď plnou hubu řečí, protože víte, že vám nic neuděláme, aby Zane Keeman nepřišel o souboj s vámi. Ale i my bychom si s vámi poradili. Oba bychom vás s revolverem dostali!“

Dave se chtěl s povzdechem obrátit. Ale pak přišel na nápad. Už jednou dal těm dvěma holomkům za vyučenou. Dá jim tedy ještě jednu lekci. Ať už konečně pochopí, že kromě Zaneho Keemana jsou i jiní muži, kteří jsou lepší než oni sami a kteří jim mohou uštedřit ponaučení.

Řekl: „Mohli bychom si udělat takovou malou soutěž, hoši! A když vyhraju, slíbíte mi, že už sestře nebudete dělat žádné výčitky, když se se mnou bude chtít sejít. – Platí?“

Nedůvěřivě na něj hleděli.

„Jakou soutěž?“ zeptal se pak Bud.

„Ve střelbě,“ řekl docela samozřejmě Dave.

Obrátil hlavu a spatřil Billa Mannena, který vyšel zpoza domu.

„Přines pár prázdných plechovek, Bille!“

Bill Mannen zmizel. Dave se obrátil k oběma chlapíkům a řekl: „Bill bude tam vzadu za ohradou vyhazovat do vzduchu plechovky. Postupně pro každého z nás jednu. A potom spočítáme, kolikrát se kdo do té své trefil. Dobrá soutěž, co?“

Ušklíbli se. Tohle už cvičili mnohokrát. Už jako malí kluci, doma v Kentucky často stříleli do plechovek vyhozených do vzduchu.

Přikývli. „Může být, pane,“ řekl Bud. „A když prohrajete, slíbíte mám, že už se na naši sestru nikdy nepodíváte.“

Dave Bringham zaváhal. Pohlédl na Kristýnu a poznal v jejích očích vztek. „Ještě schází, abyste o mě hráli karty nebo kostky,“ řekla rozzuřeně.

Ale tak, aby to bratři neviděli, na ni Dave mrknul a naznačil, že je si svou věcí stoprocentně jistý a že to vlastně vůbec žádná hra není. Řekl hochům: „Souhlasím! Když mě porazíte, uteču, jakmile vaši sestru jen zdálky zahlédnu.“

Zasmál se přitom a oni pochopili, že si z nich utahuje.

Bill Mannen zatím přinesl pár prázdných plechovek a odešel s nimi k ohradě.

„Máte přednost,“ řekl Dave Chipovi a Budovi Thorwaldovým.

Ti se ušklíbli a zavrtěli hlavami. Byli to vlastně dost hezcí mladíci, ačkoliv působili velmi divoce a odvážně jako mladí piráti.

„Stáří má přednost, boxere!“ řekl Chip.

„A možná, že nás ohromíte tak, že to potom radši předem vzdáme,“ uštěpačně pronesl Bud.

Dave se pousmál. Kývnul na Billa Mannena. „Vyhoď

nahoru plechovku, Bille!“

Bill přikývnul a vzal jednu z prázdných konzerv do ruky. Nebyla to velká konzerva kdysi v ní byl kečup. Hodil ji vysokým obloukem do vzduchu.

Revolver Daveho Bringhama zarachotil.

Ani nebylo vidět, jak vytáhl zbraň, náhle bylo jen slyšet střelbu. A plechovka ve vzduchu začala poskakovat, jako by visela na neviditelném vlákně, za které pořád někdo tahá.

Než dopadla na zem, byl kolt Daveho Bringhama prázdný.

A Thorwaldovi bratři jen mlčky stáli se zadrženým dechem a zírali. Jejich tváře s doširoka rozevřenými očima měly přihlouplý výraz. Pak zalapali po dechu, stísněně polkli, pohlédli na sebe a jako na tajný povel se rozběhli.

Utíkali k plechovce, která dopadla daleko za ohradu. Přiběhli ke konzervě a Bud ji zvedl. Chip mu ji vyrval z ruky.

Počítali zásahy. Ale brzy to vzdali, poněvadž plechovka byla prostřílená skrz naskrz. Pochopili, že Dave Bringham musel tu konzervu tancující ve vzduchu zasáhnout každou střelou.

A kdyby to na vlastní oči neviděli, stěží by tomu uvěřili.

Oni sami takovou plechovku vyhozenou do vzduchu zasáhnou tak nanejvýš dvakrát, než zase dopadne na zem.

Pomalů zase přelezli ohradu a přistoupili k Davemu Bringhamovi.

„Vyhrál jste, pane,“ řekl Bud pomalu.

„Ani to nemusíme zkoušet,“ řekl Chip. „Vyhrál jste. Ale proti Zane Keemanovi nevyhrajete. Na prázdnou plechovku se střílí snadno. Ale na muže, který se jmenuje Zane Keeman...“

Obrátili se ke Kristýně. „No tak dobrá, sestřičko.

Vyhrál.“

Po těchto slovech oba nasedli a odjeli.

Dave se obrátil ke Kristýně: „Promiň mi,“ řekl. „Musel jsem přistoupit na jejich měřítko. Jinak jsem na ně udělat dojem nemohl. Pro ně je Zane Keeman báječný chlap, protože je silnější, rychlejší a chytřejší než oni a než všichni muži, které znají. Odpoutají se od něj vnitřně až poté, co ho přestanou obdivovat. A k tomu je třeba, aby poznali...“

„Ach, to všechno vím!“ zvolala dost ostře a zlobně. Ale pak se vážně pousmála. „Prohráli nejen mí bratři. I já jsem s tebou prohrála. Přijela jsem, abych tě přesvědčila. Ale nedokážu to. Asi budeš s Zanem Keemanem bojovat. Zdá se mi, že je to opravdu neodvratné. Je to příšerné, Dave! Usadil ses tady – u ústí do údolí a čekáš, až přijde Zane Keeman, aby tě odtud vyhnal.“

„Ano, tak je to, Kristýno,“ řekl stručně. „Promiň, ale nemohu jinak.“ Přikývla „Ano, to jsem teď poznala. - Pojedu zase domů.-Sama! -Prosím tě, nedoprovázej mě! Ne, nechci ani nic jíst. Mám s sebou trochu jídla. Musím být sama. – Prosím tě, přiveď mi koně!“

Přikývnul a poté, co jí před verandu přivedl koně, nasedla mlčky s jeho pomocí do sedla.

„Promluví si vážně s nejstarším bratrem – Billem, který vede Thorwaldovy,“ řekla Davemu. „Bill musí zabránit, aby Thorwaldovi šli proti tobě do údolí s Keemanovými.“ Po těch slovech pomalu odjela. Ale ještě než koně pobídla k rychlému klusu, zavolala přes rameno: „Dave, dávej na sebe pozor!“

Pak se rozjela tryskem a možná že se jí po tvářích už kutálely slzy, které pak vysušil vítr prerie. Dave za ní dlouze hleděl. Pak se obrátil a spatřil Billa, který stál u ohrady a pozoroval ho. „Dejme se zase do práce, Billy, abychom tu osu už konečně spravili,“ řekl Dave. A tak pokračovali.

Zane Keeman si dával na čas. Uběhly téměř dva týdny, kdy měli Dave Bringham a Bill plno práce.

I ostatní lidé v údolí byli tou dobou plně vytížení, protože právě probíhala sklizeň úrody z polí.

Tu a tam se něco proslechlo i o Keemanových a Thorwaldových. Z Kansasu prý už zase přihnali další stáda a rozmístili je na pastvinách.

Říkalo se, že už mají celkem na padesát jezdců a víc než patnáct tisíc kusů dobytka a dva tisíce koní.

Nebylo pochyb, že byli vládci tohoto kraje. A doma v Kentucky museli být pěkně zámožní, že si mohli dovolit držet všechny ten dobytek a koně.

Bill Mannen byl čím dál tím víc nervózní. A jednou, když po večeři seděli na verandě, řekl Davemu: „Kdy už konečně ten Zane přijde? Proč vás nechává tak dlouho čekat, Dave? Chce, abyste znervózněl. Nebo si netroufá, protože mu ti dva vyprávěli o vašem střeleckém umění?“

„Přijde,“ zamumlal Dave klidně.

„A vy nejste nervózní?“ zeptal se Bill chraptivě.

„Jsem připraven, Bille! Připravoval jsem se na ten souboj pět týdnů. A věřím, že vyhraju. Bille, když věříš sám sobě, nejsi nervózní. Pak jen klidně přijímáš vše, co se kolem tebe děje.“

Bill na to neřekl nic. Ale pochopil, že Dave Bringham má k sobě samotnému neotřesitelnou důvěru.

„Dave, co uděláte, až tady zvítězíte a nebudou vás tady potřebovat? Stanete se zase boxerem a půjdete zase do světa? Nebo...“

Na jeho otázku neodpověděl Dave Bringham ihned. Na chvíli se zamyslel, vzpomněl si na Kristýnu.

Náhle řekl: „Bylo by dobře, kdybych mohl zůstat tady, Bille. Začínám si přát, abych v tomhle údolí a na tomhle

ranči mohl zůstat. Ne, jako boxer už nikam nepotáhnu. – Ne!“

Když to řekl, zůstalo na nějakou chvíli naprosté ticho.

Pak zaslechli zvuk koňských kopyt.

Brzy nato v jasné noci rozeznali jezdce.

A ještě dříve, než jezdec zastavil a ozval se jeho hlas, věděli oba, že je to Zane Keeman.

* * *

Vytušili to, jako se občas leccos tuší. Jako by jim někdo řekl: „Podívejte, támhle jede Zane Keeman.“

Jezdec zastavil a hlasitě se zeptal: „Bringhame, jste to vy tam na verandě? Kdo je to s vámi?“

„Jsem to já, a vedle mě je Bill Mannen.“ Daveho hlas zněl klidně, vyrovnaně, naprosto jistě a suverénně.

Zane Keeman vjel do dvora, opět se zastavil a pohnul se v sedle, aby našel pohodlnější polohu.

„Bill Mannen ať zůstane a dívá se,“ řekl. A pak se přímo zeptal: „Bringhame, víš proč jsem přijel?“

„Celou dobu jsem na tebe čekal,“ odpověděl Dave Bringham.

Zane Keeman přikývl, pak sesednul, odepnul si opasek s náboji a přehodil jej přes sedlo. Pak popošel od koně dopředu a řekl: „Tehdy v Cheyenne, v té uličce, jsme to nedotáhli do konce, protože na mě zezadu vystřelil otec tohohle hochy. A já jsem tenkrát lhal a obvinil tebe, Dave, protože jsem myslel, že už se z toho nikdy nevyližu, že už se nikdy neuzdravím. Chtěl jsem tě tenkrát vyřídit alespoň takhle. Nepovedlo se mi to. Ale teď jsem zase zdrav. Teď se mi to teprve podaří jaksepatří. Nu, příteli, Dave! Pojď konečně dolů, ať ti ukážu, jak dovedu zatočit i s profesionálním boxerem!“

Dave slyšel, jak Bill vedle něj ztěžka oddechuje.

Zvedl se a opustil verandu. Když se přiblížil k Zanemu Keemanovi na dva tři kroky, začal ho plíživě a vyčkávavě obcházet. Přikrčil se přitom a dobře se kryl. Paže a pěsti měl připravené k chvatu. Bylo to jasné; Zane Keeman chtěl sice boj muže proti muži, ale nechtěl boxovat. Chtěl skočit na svého protivníka jako panter. Dave Bringham zatnul pěsti a držel je před hrudí. Přenesl váhu na špičky nohou a jednu nohu poněkud vysunul dozadu.

Tancoval a pohupoval se jako téměř všichni boxeři, ale pomalu se otáčel a sledoval přitom kroužení Zaneho Keemana.

Nepromluvili ani slovo. Jen jeden na druhého číhali a bylo jisté, že první střet bude mohutný.

Zane Keeman vyskočil rychle jako kočka, která chce zachytit ptáka ještě v letu. Dave Bringham stál klidně.

A Zane Keeman si myslel, že se mu podařilo jej překvapit, že ho sevře a porazí na zem. Protože v boji na zemi byl Zane Keeman zvlášť nebezpečný. Ale v tom zasáhla Daveho pravačka. Rychle a přesně, jak to dokáže jen boxer, který přesně zná místo, kam je třeba zasáhnout protivníka, a který má přesnou mušku a potřebnou hbitost, aby takovýto úder zasadil.

Zane Keeman, který si už byl jist a jehož paže se o zlomek vteřiny později rozpráhly, aby pak soupeře mohly sevřít, měl najednou pocit, jako by ho pod bradu kopnul kůň.

Zavrával, zašmátral rukama a se vší silou bojuje zoufale s nastupujícím bezvědomím. Podlomila se mu kolena. A pak se zhroutil. Už ani necítil, jak dopadl na zem a jak se mu přitom roztáhly nohy. Boj skončil. Skolil jej jediný úder. Dave Bringham bolestně vzdychnul. Zadíval se na Zaneho Keemana hořce a smutně.

A pak se zadíval na svou pravačku, která úder zasadila. Pevně sevřel zuby, protože pravou ruku měl zlomenou.

Bylo to zase jako tenkrát, když všechno ztratil a když potom na dlouhé měsíce musel všeho nechat a stal se pak dřevorubcem. Vřetenní kost měl opět zlomenou. Bože můj, pomyslel si Dave. Kdyby teď Zane Keeman vstal a chtěl v souboji pokračovat, musel bych bojovat jen s jednou rukou – a to by pak bylo všechno ztraceno – všechno!

To pomyšlení ho šírá stejně jako prudká, palčivá bolest.

Šel k verandě a opřel se o zábradlí. Bolesti zaskřípal zuby, ale věděl, že Zane Keeman ještě nemá dost.

Trvalo dlouho, než se Keeman zvedl alespoň na kolena. V ringu by mu rozhodčí odpočítal nejméně do třiceti.

A i když pak stál na nohou, neměl ještě pořád v hlavě jasno. Potácel se jako opilec.

Konečně spatřil Daveho Bringhama. Ale nepřiblížil se k němu. Zůstal stát a s námahou pronesl: „To bylo dobré, boxere. Jediný úder a Zane Keeman leží na zemi. To bylo fajn. Máte můj respekt, sire! To bych nikdy neuvěřil. Ale ještě nejsem u konce. Teď to půjde zase – po mém!“ Obrátil se, odešel ke koni a vzal ze sedla opasek s revolverem.

Připjal si ho a pak zavolal přes dvůr: „Bringhame, slyšel jsem od Chipa a Buda Thorwaldových, že jste byl mimořádně dobrý s revolverem! No dobrá, teď můžete ukázat, jestli jste při měsíčním světle taky tak dobrý proti mně! Bringhame, počítám do třiceti vteřin a pak začnu pálit!“

Jeho hlas zněl stále domýšlivěji. Byl to muž, který nemůže prohrát. Podobal se býkovi, který se stále pokouší prorazit, byť by si při tom měl zlomit vaz.

Dave Bringham si smutně povzdychl. Pocítil nutkání říci Zanemu Keemanovi, poprosit jej, aby s tím nesmyslem přestali. Chtěl by mu říci, že má zlomenou pravačku, takže nemůže a nechce bojovat. Chtěl na něj zavolat, že se

vzdává a že se cítí poražen.

Ale v téže chvíli si uvědomil, že se nesmí vzdát, dokud má byť i jen malou naději, že Zane Keemana přemůže.

Ať je šance jakkoliv malá, je to jeho povinnost, bojovat proti Zane Keemanovi. Vždyť to dělá pro Johnnyho Millse, pro jeho ženu a dítě, které se těm dvěma dobrým lidem narodí. Dělá to pro všechny lidi v údolí. To je mu jasné.

Zane Keeman je boss a vůdce dvou bezohledných band, které neznají slitování a chtějí si podrobit všechny své menší sousedy.

Tohoto vůdce musí Dave Bringham srazit na kolena. Musí se o to alespoň pokusit.

Dave Bringham vyšel na verandu, přistoupil ke svému opasku a z pouzdra vzal kolt. Udělal to levačkou a zasunul si zbraň za opasek kalhot.

Nemělo smysl, aby si připínal pás s náboji. Pouzdro bylo na špatné straně. Jeho pravačka, kterou tak rychle a jistě střílel, byla nepoužitelná. A levou rukou střílel průměrně – ne lépe než každý obyčejný kovboj. Slyšel, jak se Bill Mannen šeptem zeptal: „Dave, co máte s pravou rukou? Proč vám tak volně visí podél těla?“

Mladý Bill Mannen šeptal chraptivě a vychrlil ta slova ze sebe velice rychle.

„Zlomil jsem si ruku při tom úderu,“ zamumlal Dave. Ale to nevádí, Bille. Levou ruku mám stejně dobrou.“

Zalhal docela klidně a pak zase sešel z verandy a přiblížil se k Zane Keemanovi, který se zezadu blížil na dvůr.

Zabije mě, pomyslel si Dave a opět si vzpomněl na Kristýnu. Pocítil velikou lítost.

Zahlédl, jak Zane Keeman vytáhl revolver. Keeman to udělal velice rychle a hbitě. Byl to skutečně mimořádně pohotový střelec, který se nemusel bát postavit těm nejlepším pistolníkům.

Vzápětí zahlédl Dave Bringham záblesk z hlavně Keemanovy pistole a ucítil škubnutí látky svých šatů.

A pak mu levačkou trhnul zpětný ráz jeho vlastního revolveru.

Podivil se tomu, protože si vůbec nebyl vědom toho, že by zmáčknul spoušť.

Musel tedy jednat rychleji, než uvažoval: V ústí Keemanovy zbraně to ještě dvakrát zablesklo. A pokaždé pocítil Dave Bringham bolestné štípnutí, jako by ho někdo švihnul bičem – jednou na levém žeburu a pak na levém rameni.

Také vypálil znovu.

A pak Zane Keeman klesl k zemi.

Náhle bylo ticho.

Bill Mannen na verandě vykřikl. Bylo to, jako by ho náhle opustil strašný strach a napětí, kterého dosud svíraly a nedovolily mu se nadechnout.

Dave Bringham s úžasem a nevěřícně pozoroval revolver, který držel v levé ruce.

Pak zvedl poraněnou pravici a také se na ni zadíval. Když se pak chtěl vydat k Zane Keemanovi, objevili se za rohem seníku tři muži.

Museli se nepozorovaně přiblížit už dříve. Ve stínu, který stodola v měsíčním světle vytvářela, zůstali skryti a sledovali souboj.

Byli to Chip a Bud Thorwaldovi a Arthy Keeman.

Spěchali k Zane Keemanovi, poklekli u něj a prohlíželi jej.

Dave Bringham klidně stál. Stále ještě držel revolver v ruce a čekal.

Arthy Keeman řekl polohlasem: „Boj to byl férový. Nepozorovaně jsme Zaneho sledovali. Museli jsme být u toho.“

„Je mrtev?“ zeptal se Dave stísněně.

„Ano, je mrtev a já jsem jeho nástupce. Měl bych se teď vlastně pomstít.“

* * *

Arthy Keeman mluvil jaksi nejistě.

Dave Bringham zvedl pravou ruku a řekl: „Touhle rukou normálně střílím – ale zlomil jsem si ji při tom svém prvním úderu. Takže jsem potom musel střílet levačkou. Nikdy jsem nestřílel levou rukou lépe než průměrný kovboj. Zane měl ale náskok. Střílel první a nezasáhl. Já ano – Arthy – dovedeš si to vysvětlit? Bylo to štěstí? Byla to náhoda? Nebo to tak mělo být? Ale ať je to jak chce, prosím tě, nepokračuj v tom dál. Jsem tady, abych údolí chránil. A budu ho chránit, i kdybych měl zastřelit ještě další z vás.“

Ke konci se mu hlas třásl.

A Arthy Keeman stál se sklopenou hlavou a prohrabával špičkou holínky prach dvora.

„Zane Keeman, můj bratr, nám zakázal, abychom proti tobě bojovali v případě, že s tebou prohraje,“ zamumlal pak. „Zane nám řekl, že když tě neporazí, máme tě nechat na pokoji.“

„A my, Thorwaldové, smýšlíme stejně,“ prohlásil Chip.

„Myslím, že všichni jsme se se Zanem cítili trochu silnější, než jsme,“ zamumlal zamyšleně Bud.

A pak zvedli Zane Keemana na koně a vzdálili se s ním za stodolu.

Zvuk kopyt jejich koní pomalu zanikl, protože vyjeli na louku. Dave Bringham se otočil. Jeho hlas zněl dutě, když se zeptal: „Bille, pomůžeš mi ošetřit ruku tak, jak mi to tehdy poprvé udělal doktor?“

„Dave, udělal bych pro vás všechno. Všechno,“ řekl Bill nadšeně.

A spěchal do domu a zapálil tam lampu.
Když Dave vstoupil, měl Bill v očích podivné plamínky.

* * *

Mezitím v kraji uběhlo několik týdnů. Poslední řepa i seno bylo sklizeno.

Přišla zima. Začalo tiše sněžit a druhého dne bylo všude bílo. A pak přišel ledový vítr – blizzard.

Dobytek na préríi hledal všemožně úkryt. Sotva už mohl najít nějakou potravu, protože vlhký sníh zamrzl.

Kovbojové nanosili zásoby sena a všude – na nesčetných chráněných místech navršili tuny sena. Nebyli na zimu nepřipraveni.

Ale zima byla tentokrát tvrdá.

Blizzard nafoukal do všech úžlabin a dolíků sníh a naplnil je ledem.

Občas, když první blizzard trochu polevil, projel se Dave Bringham podél ohrady, která oddělovala údolí od prerie.

Pokaždé mohl napočítat krávy, které u ohrady čekaly. Chodily sem a tam a hledaly průchod. Slabá a unavená zvířata si lehala a bylo jich den ze dne více.

Čtvrtého dne už jich byly stovky.

A blizzard foukal dál, občas na pár hodin ustal, aby pak zaburácel ještě silněji, mrazivěji a nemilosrdněji. Občas padaly z nebe kroupy velikosti holubího vejce. A pak zase zavířil sníh.

Jednou, když Dave jel podél ohrady k domu, ve vánici ztratil směr a několik minut bloudil. Měl veliké štěstí, že jeho kůň pak hlavou nenarazil do zadní stěny stodoly.

* * *

O týden později, když Dave a Bill využili krátkého bezvětrí, aby se podívali na ohradu, spatřili za ní prvé mrtvé krávy.

Byly tady nyní víc než dva tisíce kusů dobytka. Jejich žalostné bučení a řev občas proniká kvílením sněhové bouře.

A pak se objevili dva jezdci, na chvíli zmizeli v poryvech sněhu a zase se vynořili. Přijeli blíže k ohradě, jsou už téměř zmrzlí a sotva při smyslech. Jejich tváře je stěží možné rozpoznat. Vousy jsou zledovatělé a přes uši, tváře a kolem brady mají omotané tlusté vlněné šály, límce kožešinových bund mají vysoko ohrnuté.

Ale Dave tušil, že jsou to Chip a Bud Thorwaldovi.

Jeden z nich si všimnul postav za ohradou a chraptivě vykřikl. Pak spadl ze sedla.

Dave dlouho nepřemýšlel. Otočil se v sedle a z brašny u sedla vzal nůžky na drát. Přestříhl ostnatý drát a zavolal na Billa, aby jej smotal stranou.

„Ale to se zvířata dostanou do údolí! „zavolal Bill.

„No právě!“ odpověděl Dave. „Ať jenom, k čertu, jdou do údolí. Nemůžu se už dívat na to, jak umírají u ohrady!“

A když to zavolal, sesedl, aby jezdci, který v bezvědomí spadl z koně, zase pomohl do sedla.

O něco později byli oba jezdci u nich doma. Museli je vysvléci a pak trochu otřít sněhem a promasírovat je, aby zase přivedli k životu jejich zmrzlé končetiny.

Byli to skutečně Chip a Bud Thorwaldovi.

Nejdříve se vzpamatoval Chip a sotva srozumitelně zachroptěl:

„Dave Bringhame, musíte otevřít ohradu. Náš dobytek na prérii hyne po stovkách. A ty krávy, které se dostaly až sem k ohradě, mají alespoň nějakou šanci, když budou moci do údolí. Dave Bringhame, přijeli jsme, abychom vás – lidi z údolí poprosili, abyste otevřeli ohradu. Nikdy vám

to nezapomeneme a...”

„Ohrada je už otevřená a dobytek táhne do údolí,“ přerušil jej Dave. „Až budete v pořádku, zajedeme tam a nejslabším kusům pomůžeme.“

* * *

Asi dva týdny nato se opět udělalo na několik dní hezky.

Dave Bringham jel na svém velkém koni hlubokým sněhem. Byl venku celý den a všude kontroloval dobytek, který našel útočiště ve skupinách stromů, v úžlabinách a kaňonech.

Promluvil se všemi lidmi v údolí a ti mu dodatečně schválili rozhodnutí přece jen dobytek za ohradu vpustit.

Když přijel k domu, viděl pod přístřeškem stodoly sáně.

A na verandě se objevila Kristýna.

„Pojď na večeři,“ řekla. „Bill jel k Jordánovým, kde má děvče. Jsme úplně sami, Dave Bringhame. A já jsem navařila dobré jídlo, abys mohl posoudit, jestli pro tebe budu dost dobrá žena.“

„Tys přišla,“ řekl užasle. „Kristýno, proč j si mě nechala čekat tak dlouho?“

Sesedl a vyběhl na verandu.

„Musela jsem nejprve zjistit, jaký jsi, Dave. Chtěla jsem vědět, jestli necháš dobytek umírat před ohradou. Když jsem od Chipa a Buda slyšela, cos ihned udělal, věděla jsem, že ta ohrada byla postavena jen proti pirátům a lupičům a že j si ochoten ji strhnout, kdykoliv někdo bude potřebovat pomoc. To jsem nejdříve chtěla vědět.“

Pak mu padla do náruče. Byla si jista, že poskytne vždy pomoc a ochranu slabšímu, jako ji tenkrát poskytli Johnny a Jayene Millsovi jemu.

Budou tady šťastni.

G. F. UNGER, BEZ MILOSTI

Vydává MOBA. spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. 05/75 09 49
ve spolupráci s Bastei-Verlag

Odpovědná redaktorka: Dr. Ivana Fabišíková

Technický redaktor: Stanislav Kašparec

Překlad: Pavel Sychra

Sazba: P.C.B., Brno, Valtická 19

Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno

© MOBA, spol. s r. o.

© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH. & Co., Bergisch Gladbach

Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č. j. 179/92, ze dne 17.1.1992